

บทนำ

{ ปัถย์ }

“ทำงานวันแรกสินะ”

ผู้ชายใบหน้าหล่อเหลา คมเข้ม สมบูรณ์แบบในชุดสูทสามชั้น สีดำสนิทหรือตามองผมอย่างประเมิน ที่มุมปากปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย รวกับว่าเขากำลังเยาะเย้ยผมอยู่ในที่

เอริส...คือเจ้านายคนใหม่ของผม

เขาพินิจผมอย่างจริงจัง แต่ผมไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรถึงได้ส่งสายตาแบบนั้นมาให้ ดวงตาสีเทาวันนุหรีที่สุดลึกล้ำยากจะอ่านความรู้สึก ดูเข้มงวด ไร้ความยืดหยุ่น

“ผมชื่อ ปัถย์ เรื่องวิทย์ เพิ่งมาทำงานวันนี้วันแรกครับ”

ผมเอ่ยแนะนำตัวช้า ๆ ยังคงจับจ้องใบหน้าหล่อเหลาของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านายหมาด ๆ ไม่วางตา ผู้ชายหล่อเหลาตรงหน้าผมคือบุรุษหนุ่มเลือดผสมระหว่างตะวันออกกับตะวันตก มีเสน่ห์ หล่อเหลา คมเข้ม และอันตราย

“ป๊อถ์” เขาเรียกเสียงเข้ม และจ้องมองผมอย่างค้นหา “คุณรู้ใหม่ว่าในช่วงสามเดือนที่ผ่านมา มีก็คนที่เข้ามาทำงานในตำแหน่งนี้”

“ไม่ทราบครับ”

ผมส่ายหน้าน้อย ๆ ไม่รู้ว่าคำถามของเขาเป็นหนึ่งในบททดสอบหรือเปล่า

“ห้าคน”

เอริสซุมือข้างหนึ่งประกอบจำนวนนั้นให้รู้ แถมท้ายด้วยรอยยิ้มมุมปากที่ดูลึกลับซับซ้อน เกินจะเดาความหมาย

“...”

“คุณคือคนที่หก ผมไม่แน่ใจว่าจะมีคนี่เจ็ดตามมาหรือเปล่า” คนตรงหน้าถอนใจ และลุกขึ้นยืน

เขาสูงมาก ราว ๆ ร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรเห็นจะได้ เล่นเอาผมดูตัวกระจ้อยร่อยไปทันตา

“แต่ก็เอาเถอะ เดียวก็รู้ว่า คุณจะอยู่ที่นี้ได้นานขนาดไหน”

นี่เขากำลังสบประมาทผมใช่ไหม

ผมก็ไม่รู้หรือกว่าคนที่ผ่าน ๆ มาทำอะไรให้ผู้ชายคนนี้ไม่พอใจ แต่ผมเชื่อว่าตัวเองมีความอดทนอดกลั้นและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ถ้าผมโชคดีก็อาจผ่านการทดลองงานไปได้ ซึ่งนั่นคือความหวังเดียวของผม

จะว่าไปแล้วผมเองก็ผ่านงานมาหลากหลายรูปแบบ ต้องดิ้นรนต่อสู้ด้วยสองมือสองเท้ามาตลอดชีวิต ตั้งแต่เป็นพนักงานบริการระดับล่างอย่างล้างจาน เด็กเสิร์ฟ เด็กเช็ดกระจก ล้วนแล้วแต่เป็นงานที่ไม่เคยมีใครให้เกียรติ แต่ผมจำต้องทำเพื่อส่งตัวเองเรียนจนจบตามที่ตั้งใจไว้ ที่สำคัญที่สุดคือทำเพื่อความอยู่รอด

นับว่าเป็นโชคดีอยู่บ้างที่ผมมีความมานะพยายามมากพอ การเรียนก็อยู่ในระดับน่าพอใจ เมื่อเรียนจบอาจารย์ท่านหนึ่งได้แนะนำงานในบริษัทแห่งหนึ่งให้ แต่ทำได้สองปีก็ขอลาออก เหตุผลหลักคืออึดอัดใจบางประการ พอได้ข่าวจากเพื่อนคนหนึ่งว่าที่นี่เปิดรับสมัครงาน ผมจึงลองมาสมัครดู

ผมสอบผ่านข้อเขียน ผ่านการสัมภาษณ์ และได้เข้าทำงานด้วยความรวดเร็ว มาถึงตอนนี้ก็ยุ่งงๆ อยู่ว่าทำไมตัวเองถึงได้รับงานนี้อย่างง่ายดาย ทั้งที่บริษัทนี้เป็นบริษัทรับเหมาก่อสร้างระดับใหญ่ที่มีบริษัทลูกในวงการก่อสร้างมากมาย บริษัทระดับนี้ไม่น่ารับในเนมอย่างผมง่าย ๆ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะตอนนั้นเจ้านายหน้าโหดคนนี้ได้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ด้วยก็ได้

พอได้ยินมาว่าเขาเดินทางบ่อยและต้องการผู้ช่วยส่วนตัว เป็นการเร่งด่วน ซึ่งผมอาจมาในจังหวะที่เหมาะสม บวกกับโชคเข้าข้างงานใหม่นี้หมายถึงอนาคตของผมจะมั่นคงและก้าวหน้าขึ้นจากเดิม

“วันนี้มีอะไรบ้าง”

“เข้านี้มีประชุมเกี่ยวกับโครงการใหม่ที่เราประมูลงานโครงสร้างหลักได้ครับ หลังจากนั้นช่วงบ่ายคุณมีนัดกับคุณกิตติ เรื่องสัญญาโครงการใหม่ ช่วงค่ำมีนัดกับคุณพลอยทิวาเป็นงานปาร์ตี้ที่คอนโดฯ...”

ผมบอกพิภักดิ์ที่แน่นอนแก่เขา และประหลาดใจที่สุดเพราะชื่อพลอยทิวา นักแสดงสาวที่ตกเป็นข่าวฉาวรายวัน หล่อนเป็นเจ้าของแม่จอมเท่ที่ใคร ๆ ก็พูดกันหนาหู แต่ครั้งนี้ผมก็ไม่แน่ใจว่าระหว่างเธอกับพลอยทิวา ใครจะเป็นฝ่ายเทใคร เพราะเจ้านายของผมก็มีชื่อเสียงเรื่องความเจ้าชู้ไม่น้อยไปกว่ากันเท่าไรหรอกครับ

“หาของขวัญให้ด้วยนะ”

“เป็นอะไรดีครับ” ผมเอ่ยถามอย่างลึกลับ

“คิดสิ หน้าที่ของคุณนี่ จัดหาของเงี้ยพวกนั้น อะไรก็ได้
สักอย่างที่ผู้หญิงจะพอใจ”

เอริสย่นด้วยน้ำเสียงรำคาญ

เขาหงุดหงิดเวลาไม่ได้อะไรอย่างใจแบบนี้ตลอดหรือเปล่านะ
ถ้าใช่คงไม่แปลกที่เขาเปลี่ยนผู้ช่วยบ่อยขนาดนี้

“จำกัดงบแค่นี้ครับ”

เอริสขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่จิตใจหนึ่ง

“...แสนนิ่งมั่ง ไม่รู้สิ ฉันไม่เคยรู้ว่าเลขฯคนก่อนๆ ใช้เงินไป
เท่าไร”

ผมได้ยินแล้วสะดุ้ง ไม่คิดว่าเงินจำนวนนั้นจะถูกใช้ไปแบบไม่
สะทกสะท้าน เงินจำนวนนั้นเป็นค่าใช้จ่ายของตัวเองได้เป็นปี
ทีเดียว

“ได้ครับ ผมจะรีบจัดการให้คุณ”

ผมจดข้อความเร็ว ๆ มุ่งมั่นที่จะทำเพื่อให้เขาพอใจ

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หน้าที่ในการจัดหาของกำนันให้
สาว ๆ ก็ตกอยู่ภายใต้ความดูแลของผม รวมถึงเรื่องที่ต้องดูแลทุก
อย่างในชีวิตประจำวัน

เริ่มจากเสื้อผ้า อาหารการกิน ชีวิตรัก ๆ ใคร่ ๆ เรียกได้ว่า
ทุกอย่างในชีวิตของเอริสล้วนผ่านการจัดการของผมแทบทั้งหมด

เมื่อผ่านการทำงานในช่วงสัปดาห์แรกไปได้ ทุกอย่างก็เริ่ม
เข้าที่เข้าทาง ผมได้รู้ว่าเอริสก็แค่ผู้ชายธรรมดา ๆ คนหนึ่ง เขา
เหงาเป็น หิวเป็น และสนุกเป็น

เขาคนนี้เป็นคนที่จริงจังแบบสุด ๆ เวลาที่ทำงาน เขาเกลียด

ความผิดพลาดซึ่งผมจะไม่ยอมปล่อยให้เกิดความผิดพลาดขึ้นแน่ ๆ

เมื่อเอริสดวงใจใครสักคน เขาจะเป็นนักรักสายเปย์ที่ทุ่มให้คน
เหล่านั้นไม่อั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ผมจะได้ยินหนึ่งคำที่บอกเป็น
นัยว่าให้เขี่ยพวกนั้นไปไกล ๆ

คำว่า... 'ไม่สะดวก'

ได้ดลบัที่เข่าใช้ให้ผม 'กำจัด' บรรดาคู่แข่งออกจากระบบ

หน้าที่หลัก ๆ ของผมในฐานะผู้ช่วยคนสนิท คือการเตะโด่ง
คนพวกนั้นออกไปให้ไกลเอริสมากที่สุด หลายครั้งที่ผู้หญิงพวกนั้น
ด่าทอกลับมาอย่างเกรี้ยวกราด แต่ผมก็ไม่แคร์

ถ้าเป็นสิ่งที่เอริสพอใจ...ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นอะไร เจ้านาย
ของผมจะได้ตามปรารถนา

ผมไม่รู้ว่าตัวเองหลงรักเอริสตั้งแต่เมื่อไร รู้ตัวอีกที ทุกลม
หายใจเข้าออกล้วนแต่เป็นใบหน้าเขา ชื่อเขา เสียงทุ้มของเขา และ
กลิ่นกายเฉพาะของเขา

ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเอริสมีผลต่อจิตใจของผมเสมอ

แต่ความรู้สึกนำอันตรายนั้นถูกเก็บงำไว้ได้มิดชิดแนบเนียน
ไม่มีทางที่ผมจะยอมให้ใครได้ล่วงรู้...

ฐานะของเราทั้งคู่แน่นชัดเจนอยู่แล้ว เอริสก็คือเจ้านาย และ
ผมก็เป็นแค่ลูกจ้าง

ความรักที่มีต่อเจ้านาย ไม่มีวันเป็นไปได้...ผมรู้ดี

Chapter 1

บรรยากาศภายในห้องทำงานใหญ่ที่สุดหรูหราของอาคาร
เบอร์ตันพาร์ก หนึ่งในอาคารสำนักงานสุดทันสมัยและตั้งอยู่บน
ทำเลที่ดีที่สุดของกรุงเทพฯตอนนี้เรียกได้ว่าทั้งอิมCRMเหมือนพาย
ฝนกำลังก่อตัว ทว่าบางอณูกลับมีความรุ่มร้อนเหมือนไฟใกล้ปะทุ
แฝงเร้นอยู่

ร่างสูงแกร่งในชุดสูทสีเข้มของ เอริส ตริน เบอร์ตัน เกร็ง
เครียดและฉุนเฉียวเมื่อถูกปฏิบัติจากคนที่เคยจัดการให้เขาได้ในสิ่ง
ที่ปรารถนาเสมอ

ปฎิย์กำลังยืนหน้าหนึ่งแต่แปลได้ว่ากำลังไม่พอใจอีกฝ่ายอย่าง
ชัดเจนเช่นกัน ผู้ช่วยคนสนิทกำลังต่อต้านและท้าทายเจ้านายหนุ่ม
ผู้เป็นเจ้าของอย่างเขาก็ไม่ชอบที่ปฎิย์กำลังแสดงสีหน้าแบบนี้
นี่ก็เกลียดมันเป็นบ้า

ใบหน้าหล่อแบบหนุ่มวอลที่กำลังอง้าอยู่นั้นดึงดูดความสนใจ
ของชายหนุ่มได้เสมอ เพราะรู้ว่าภายใต้ชุดสูทแบบสุภาพนั้น มี

ความร้อนแรงซ่อนเร้นอยู่แทบทุกตารางนิ้ว

เมื่อหลับตาก็ไม่วายนึกถึงเรือนร่างที่เปลือยเปล่าของปติย์ที่แสนจะให้ความรู้สึกดีเกินกว่าที่เขาเคยรู้สึกกับใครคนไหน ๆ กล้ามเนื้อที่ไม่มากไม่น้อยเกินไป ผิวที่ขาวและเนียนลื่น ไม่ว่าจะนั่งหรือนอนก็ยังหลอกหลอนเขาไม่หยุด

ปติย์คือผู้ช่วยคู่ใจที่ยืนเคียงข้างเขาในทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะเรื่องคอขาดบาดตายเพียงใด คนที่ยืนอยู่ข้างเขาเสมอก็คือเจ้าของใบหน้าที่ใสสะอาดที่แสนจะธรรมดาคนนี้ แต่คนธรรมดาคนนี้ก็กลับสามารถผลักดันให้คนอย่างเอริสมีอารมณ์รุนแรงและรุ่มร้อนได้เสมอ

เหมือนเช่นตอนนี้ ที่ทั้งแข็งขึงและเกิดอารมณ์จนอยากจะกดอีกฝ่ายลงกับโต๊ะทำงานเสียให้รู้แล้วรู้รอด สั่งสอนท่าทางหยิ่งผยองที่ทำให้เขามั่นเขี้ยวทุกวันให้ได้ว่าเสียทีว่าอย่ามาอวดดีกับคนอย่างเขา

“ผมไปไม่ได้ครับบอส”

น้ำเสียงเฉื่อยชาที่แฝงด้วยความทำทนายของผู้ช่วยหนุ่มคือ หัวข้ออันดับในการกระตุ้นอารมณ์คู่กรุ่นให้ลุกโชน

สงสัยอยู่ว่าถ้าวันนั้นเขาไม่หยุด ปติย์ก็คงไม่มีหน้าม้ายืนเคียงเขาจด ๆ แบบนี้ ดีไม่ดีจะเปลี่ยนเป็นวิงวอนเรียกร้องความสนใจเวลาเห็นหน้าของเขาเลยก็ได้

“ไม่ไป...ไม่ได้” เสียงของผู้เป็นนายห้วนจัด

“ผมขอลางานล่วงหน้าไปครับ”

“ไม่ไหว ยังไงนายก็ต้องไปกระบี่กับฉัน ปกตินายก็ไปกับฉันทุกครั้ง” เอริสกล่าวอย่างหัวเสีย พลังหรีตามองอย่างเอาเรื่อง

“ยกเว้นครั้งนี้”

“หี! อย่าบอกนะว่านายจงใจยั่วโมโห”

ชายหนุ่มคาดคั้น ทั้งสายตาและน้ำเสียงไม่เป็นมิตร แสดงอาการเคียดแค้นเหมือนพวกชอบออกคำสั่ง

“ผมไม่ทำอะไรแบบนั้น ต่อให้ผมไม่พอใจหรือโกรธคุณยังไง ก็ไม่มีทางทำให้งานเสีย”

ปฎิเสธกระแทกทางเสียงแล้วเม้มปากแน่น มองอีกฝ่ายอย่างอ่อนใจ ด้วยเบือจะเถียงกับคนไร้เหตุผลอย่างเอริสเป็นที่สุด

เอริสที่ได้ยินน้ำเสียงแบบนี้ก็นึกโมโหไม่น้อยไปกว่ากัน เพราะหลังจากปฎิเสธกับเขาผ่านเรื่องราวอันเร่าร้อนมาแล้ว เขาคาดคิดว่าจะได้รับท่าทางโอนอ่อนผ่อนตามมากกว่าท่าทีอวดเก่งแบบที่กำลังแสดงออกอยู่ตอนนี้

ชายหนุ่มทั้งคู่เกิดพลังปะทุทางเพศมาระยะหนึ่ง แม้ภายนอกจะแสดงที่ท่าเฉยเมยต่อกัน แต่เหตุการณ์เร่าร้อนต้องห้ามที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วจะย้อนกลับมาอีกแน่ ถ้าใครสักคนเพลอเดินไปเฉียดใกล้เส้นบาง ๆ ที่ขีดแบ่งเอาไว้

เส้นที่ขีดคำว่าเจ้านายและลูกน้อง หากเมื่อไรที่ใครสักคนข้ามมันไป เรื่องมันจะยุ่งยากมากอย่างที่จินตนาการไม่ออก

“นายต้องไปกับฉัน!” เสียงของเขาแสดงถึงความเอาแต่ใจ เป็นการยื่นคำขาดอย่างที่เคยชิน

“คุณไปคนเดียวได้อยู่แล้ว หรือไม่ก็หาใครสักคนไปด้วย นั่นคงไม่ใช่เรื่องยากนี่ครับ”

ปฎิเสธได้กลับให้ดูปกติที่สุด ทั้งที่ใจแหว่งทุกครั้งทีเอริสอยู่ใกล้ ในระยะสองเมตร เขารู้ว่าระดับเอริสต้องมีใครอยากเสนอตัวเคียงคู่ไปด้วยแน่ ตอนนี้เขาไม่ไว้ใจทั้งผู้เป็นเจ้านายและตัวเอง มีโอกาสสูงมากที่จะสปราร์กกันเมื่อไรก็ตามที่ได้อยู่เพียงลำพังในบรรยากาศเป็นใจ

มันเสียงเกินไปที่จะต่อต้านผู้เป็นเจ้าของ เพราะที่ผ่านมาเขาไม่เคยต้านทานทุกอย่างที่เกี่ยวกับเอริสได้เลยสักครั้ง

ดังนั้น ถ้าเขาอยากจะทำอยู่รอดและรักษาหัวใจของตัวเองไม่ให้พังย่อยยับแล้วละก็ ก็ต้องอยู่ให้ห่างเอริสเข้าไป เพราะทั้งเนื้อทั้งตัวของเอริสแปะป้ายคำว่า ‘อันตราย’ ตัวใหญ่ที่ไม่ควรละเลย

“โบนัสก่อนโตรอนายอยู่ นิดของนายกับภริยานะได้” เขากดเสียงยามที่เปล่งชื่อลูกพี่ลูกน้องให้ต่ำจนเกือบเป็นเสียงคำราม “และฉันไม่อยากได้ยินคำว่าไม่ได้”

“มันไม่ได้เกี่ยวกับเงิน อย่าได้ดูถูกผมแบบนั้น เงินอาจใช้ได้กับใครหลายคนที่คุณรู้จัก แต่ไม่ใช่กับผม”

“แล้วอะไรล่ะที่ใช้ได้กับนาย”

“ความพอใจ”

“งั้นก็บอกความพอใจของนายมา ฉันว่าฉันสนองให้นายได้”

“ตอนนี้ความพอใจของผมคือการไม่ผิดคำพูดกับคนที่ผมรับปากไว้” ปัดถ้อยคำอย่างอ่อนใจ “ผมสัญญาว่าคุณริริไว้แล้ว ผมไม่อยากจะผิดคำพูด”

“คำก็ริริ สองคำก็ริริ มันมีอะไรดี ตัดใจสิลามันหรือไง”

เอริสทำเสียงในลำคออย่างดุเดือด พร้อมด้วยถ้อยคำกึ่งดูแคลน ไม่ทนข่มกลั่นความหึงหวงอีกต่อไป

ทุเรศชะมัด!

“เรื่องของผม คุณไม่มีสิทธิ์วิพากษ์วิจารณ์ ถ้าผมอยากจะทำอะไรแบบนั้นจริง ๆ ไม่จำเป็นต้องรอให้ถึงตอนนั้นหรอก คินนี่เลยก็ได้”

คำพูดของเอริสทำให้ปัดถ้อยคำโกรธมาก ๆ ที่อีกฝ่ายเข้ามาถู่นวายุชีวิตส่วนตัวของเขา ตัวเองมีพฤติกรรมฉาวโฉ่ที่ตั้ง

กระช่อนไปทั่วบ้านทั่วเมือง แล้วแบบนี้จะถือดีมาสอดแทรกเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของคนอื่นได้ยังไง อีกอย่าง...เขากับเอริสก็ไม่ได้เป็นอะไรกัน นอกจากคำว่าเจ้านายกับลูกน้อง ดังนั้นมันไม่ใช่การอะไรของอีกฝ่ายสักนิด

ดูรายชื่อคู่เดบับนโตะทำงานสิ ยาวยิ่งกว่าบันทึกการประชุมประจำปีด้วยซ้ำ แค่เอริสกระดิกนิ้วพวกนั้นก็วิ่งโรมานอนแผ่ให้เขาถึงที่

ยิ่งคิดก็ยิ่งตอกย้ำความผิดพลาดอันใหญ่หลวง เขาไม่ควรเพลอใจหลงเสน่ห์ผู้ชายที่ใช้เซ็กซ์เปลืองยิ่งกว่ากระดาษชำระ ซึ่งในตอนนี้อะไรก็ไม่ต่างจากคนพวกนั้น ในสายตาเอริสเขาก็คงเป็นแค่ไอ้หนุ่มน้อยที่โง่เขลาอีกคน จะมีอะไรมากไปกว่านั้นล่ะ

“อย่ายั่วโมโหฉันนะป๊อปปี้ ฉันไม่มีอารมณ์มานึกถึงคุณด้วย ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นของนาย”

เอริสกัดฟันกรอด สายตาที่เคยนิ่งสงบแปรเปลี่ยนเป็นลูกวาว อยากจะเดินเข้าไปขย้ำคอหมอนั่นให้รู้แล้วรู้รอดไป คันไม้คันมืออยากสั่งสอนท่าทางถือดีนั่น ให้รู้ว่าการที่ม้าวอดเก่งกับเขามันจะได้ผลตอบแทนกลับไปแบบไหน

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะยั่วโมโห แค่จะย้ำว่าผมมีชีวิตเป็นของตัวเอง มีอิสระในการตัดสินใจว่าจะคบใคร คุณก็ควรให้เกียรติผมด้วย”

ป๊อปปี้บอกด้วยความจริงจัง และรู้สึกว่าเขาช่างย่าแยะเกินกว่าจะปั้นสีหน้าให้ดูสงบนิ่งเหมือนทุกครั้ง

“เอริส...ผมไม่ได้อยากอยู่ในเกมที่คุณชอบเล่นสนุกนะ” น้ำเสียงของป๊อปปี้มีความเจ็บปวดและความกังวลแฝงอยู่ลึก ๆ

ฝ่ายเอริสที่กำลังโมโหและหวงป๊อปปี้อย่างไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง จนละเลยที่จะใส่ใจรายละเอียดบางอย่างที่อาจกระทบต่อความรู้สึก

ของอีกฝ่าย ซึ่งบางครั้งคำพูดก็รุนแรงจนแทบฟังไม่ได้ ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะ ‘ธีรณัย’ ลูกพี่ลูกน้องที่ได้ชื่อว่าเป็นหนามหัวใจเขามาเนิ่นนาน อดีตที่บัดชบคอยหลอกหลอนเขาไม่เลิก

“ให้ตายสิป๊อญ์ ฉันไม่รู้หรือว่าไอ้สิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเรา... นายอยากเรียกมันว่าอะไร อยากจะมองไปในทางที่มันทุเรศ ๆ ก็ได้ จะมองว่าเป็นไอ้จอมน่ารังเกียจจวดยโกลาสดีไม่ว่า ถ้าอยากจะทำแบบนั้น แต่นายก็รู้ดี... ว่าคนอย่างฉันไม่เคยบังคับใคร”

ใบหน้าของป๊อญ์ซีดเผือดเมื่อเจ้านายหนุ่มยื่นมือมาด้วยคำพูดที่ปฏิเสธไม่ได้

“เราทั้งคู่ควรลืมมันไป” ป๊อญ์หลบตาขณะพูด

“พูดง่ายนี่ แต่จะไม่ให้รู้สึกมันก็ไม่ง่ายเหมือนปากว่าหรือคะ” เอรียัมเย็น แววดาตุัดันขัดกับริมฝีปาก “เพราะธีรณัยใช่ไหม นายถึงเป็นแบบนี้ เพราะมันสนองใจนายถึงใจกว่าฉันนั่นหรือ”

อะไรวะ นี่จะยึดเยียดให้เขาง่ายกับใครไปทั่วหรือไงกัน นี่เงาะ ป๊อญ์สบถอยู่ในใจ

“ผมก็ไม่อยากให้คุณรู้สึกเสียหน้าะบอส อย่าให้ผมพูดดีกว่า”

ป๊อญ์จใจพูดจาดอกกลับแบบเจ็บ ๆ เพื่อแก้เผ็ดผู้ชายปากไม่มีหูรู้อย่างเอริสให้สมกับที่ดูถูกกันเกินไป อย่างน้อยก็ให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขาไม่ใช่สิ่งของใกล้มือ ไม่ใช่เครื่องบันเทิงใจที่จะซักจะเซ็ดไปทิศทางไหนก็ได้

แต่สิ่งที่ป๊อญ์ทำนั้นกลับดูโง่ไปถนัด

เพราะยิ่งกลายเป็นกวนอารมณ์ของเอริสให้เดือดจัด มันเหมือนเอาไม้ไปตีรังต่อตี ๆ นี่เอง

เอริสกำลังรู้สึกเหมือนถูกกระแทกชูเปอร์อ็อกี้ ปรีเข้ามาหาผู้ช่วยหนุ่มด้วยความว่องไว โต๊ะตัวใหญ่ไม่อาจขวางทางไม่ให้เดิน

เข้าไปจัดการกับปากข้างจ้อของอีกฝ่ายได้

ปากอิมเอิบที่เฝ้ามสนิทแสดงท่าทีอวดเก่งจนน่าโมโห เอริส นึกอยากจะเอาน้ำยาขัดส้วมมาล้างปากนัก ปิถีย์ผู้แสนน่ารักและ สุขุมของเขาหายไปไหน ตอนนี้อยู่แค่ผู้ชายที่ปากร้ายแล้วก็ทำตัว ไม่น่ารัก แถมยังกล้าบังอาจมาท้าทายอดีตตาของเขาอย่างน่าโมโห ต้องการให้เขาทะเลาะลงศาลเดี๋ยวจี๋ใหม่ถึงจะสาแก่ใจ

“ถ้านายรู้ว่าฉันทำเรื่องอย่างว่ากับคุณอนธกคนยังงัย สาบาน ได้ว่านายจะลืมนทุกคนในโลก” น้ำเสียงดุๆ ที่กระซิบข้างหูอีกฝ่ายนั้น ช่างมันนอกมันใจเหลือเกิน “ขึ้นอยู่กับว่านายกล้าพอหรือเปล่า ลอง ดูหน่อยน่า มันดีอยู่แล้ว”

ปิถีย์ขนลุกเกรียว ความร้อนแรงส่งผ่านลมหายใจกระทบกับ ต้นคอ น้ำเสียงแหบพร่าลุ่มลึก ไบหน้าหล่อเหลาสุดเซ็กซี่อยู่ห่างจาก ไบหน้าของปิถีย์ไม่ถึงคืบ ผิวเนื้อหนาวเยือกเมื่อเขาบิดเบียดความ แข็งซึ่งตื่นตัวกับหน้าท้องแบนราบ

ช่างน่าเจ็บปวดที่ไปหลงรักปักใจกับคนที่ไร้ชีวิตจำกัดในเรื่อง เซ็กซี่อย่างเอริส คนที่เปลี่ยนคุณอนเหมือนเล่นเครื่องเล่นสักรีน เมื่อ เบื่อก็ทิ้งขว้างอย่างไร้เยื่อใย แล้วเสาะหาคนใหม่สานสัมพันธ์เพื่อความสนุก เขาทำแบบนั้นจนเป็นวัฏจักรที่ไม่มีวันจบ

“ผมไม่อยากจะรู้ว่าคุณเก่งกาจขนาดไหน คุณจะท้ามันกับใคร ก็ได้ตามสบาย แต่สำหรับผม ไม่...”

“ทำไมละปิถีย์ นายก็ชอบสัมผัสของฉันจะตาย ชื่อสัตย์หน่อย สิ ไม่อยากรู้หรือว่ามันจะเป็นยังงัย ฉันจะทำอะไรกับคู่อภิเษกคนเดียว บ้าง ตรงไหนที่ฉันอ่อนโยน ตรงไหนที่ฉันชอบที่จะท้ามันแบบแรงๆ”

เขาริบแทรกคำพูดของอีกฝ่ายทันควัน ด้วยเชื่ออยู่ลึกๆ ว่า ปิถีย์เองก็รู้สึกไม่ต่างกัน แต่ปากแข็งไม่กล้าจะยอมรับว่าตัวเองก็รู้สึก

พิเศษกับเขาที่เป็นเจ้านาย

อยากรู้นึกว่าความสุขของผู้ช่วยหนุ่มมันจะพ่ายแพ้ต่อความต้องการนี้ไหม เขาเองไม่ใช่พวกชอบบังคับ แต่ชอบเล่นแผลงๆ เวลา มีเซ็กซ์ในบางครั้ง ขึ้นอยู่กับว่าอีกฝ่ายยอมที่จะเล่นสนุกด้วยหรือ เปล่า

“ไม่! ผมไม่อยากรู้เรื่องชีวิตเซ็กซ์ของคุณ อยากให้คุณเข้าใจเสียใหม่ว่าคุณไม่ใช่คนเดียวในโลกที่มีดีในเรื่องได้สะตือ ถ้าผมอยากมีเซ็กซ์ ผมจะท้ามันกับคนอื่น อาจจะทำกับภริยานัยหรือกับคนแปลกหน้าที่เจอในผับ หรือแม้แต่คนที่เคยเดินสวนกันในตึกนี้ แต่มันจะไม่ใช่กับคุณ”

“ไม่ใช่กับฉันนี่หรือ ว้าว เพิ่งรู้นะนี่ ฮี! ที่พอจำได้นายตัวสั้นระริกเมื่อฉันแตะต่องนาย หรือว่าไม่จริง” เขาเปล่งเสียงหัวนกรุ่นด้วยอารมณ์ร้อนแรงทั้งความโกรธและความเร่าร้อน

“คุณแน่ใจได้ยังไงว่าผมไม่ได้สั้นระริกกับคนอื่น”

ใบหน้าเอริสโตมิงทิง มีประกายวาวโรจน์พวยพุ่งออกมาจากดวงตาสีเทาเซ็กซ์ที่ตึงใจคู่นั้น

จากที่ทำงานให้เขามาหลายปี ปกติรู้ว่าผู้เป็นเจ้านายกำลังจะระเบิดจากโทสะที่กักกินอยู่ ดูจากท่าทางที่เจ้าตัวกัดฟันกรอดๆ นี้ ถ้าบิบบคอเขาจนหักคามือก็ไม่ถือว่าแปลก

“อย่าให้ฉันหมดความอดทนนะ นายต้องไม่ชอบสิ่งที่ฉันจะทำแน่ อย่าลองดีเลยป๊อถ์”

“ทำไม คุณจะไล่ผมออก?” ป๊อถ์หุบตาลงต่ำ “เอาสิ ผมก็เบื่อๆ กับงานนี้แล้วเหมือนกัน ผมคงไม่แปลกใจเท่าไร ในเมื่อคุณเกลียดคนที่ไม่ทำตามใจคุณอยู่แล้วนี่”

“ทำทนาย?” เสียงนั้นเย็นชาสุดขีด

“เปล่า แต่เชื่อมั้ยว่าผมไม่แคร์ มันเกินพอแล้วบอส หลังจากต้องทำงานแบบอานเหงื่อต่างน้ำมาสวมปี เริ่มงานตอนหกโมง เลิกงานสามทุ่มทุกวัน วันเสาร์อาทิตย์ก็หอบเอากลับไปทำที่บ้าน บางครั้งยังต้องตื่นตั้งแต่ตีห้าเพื่อไปหากาแฟสักแก้วให้คุณกินหลังจากคุณเสร็จจกกับบรรดาคุณนอนของคุณ ผมคงไม่เสียใจที่ต้องเสียงานนี้ไปสักเท่าไร”

ผู้ช่วยหนุ่มยักษ์ไหลทำที่ไม่แยแส แต่ลึก ๆ รู้สึกเบาใจเหมือนบางอย่างกำลังจะหลุดลอยไป

“ให้ตายเถอะป๊อ!”

เอริสอ้าปากค้าง ตกใจเพราะคำพูดของผู้ช่วยคนสนิท รู้สึกทั้งโมโหและประหลาดใจที่ป๊อรู้สึกแบบนี้

ก็เหมือนไม่เคยบ่นมาก่อน ต่อให้เขาจะเหวี่ยงหรือเจ้าอารมณ์เพียงใด ป๊อก็ยังคงควบคุมสีหน้าให้ราบเรียบสมกับเป็นผู้ช่วยผู้มีประสิทธิภาพเสมอ ทุกสิ่งที่เขาต้องการ ต่อให้มันจะยากเย็นหรือเง่าไร้สสาระเพียงใดก็ตาม เขาจะได้ตั้งใจทุกครั้ง

“คุณคาดหวังให้ลูกน้องทุ่มเทถวายชีวิตให้คุณ แต่คุณคงลืมไปว่ากำลังก้าวร่างกายชีวิตส่วนตัวของลูกน้องจนเกินพอดี”

ป๊อกล่าวเสียงเรียบขณะมองหน้าที่แดงก่ำของอีกฝ่าย เอริสคงกำลังโมโหแบบสุดขีด

“ผมแค่อยากมีเวลาซาร์จแบตให้ตัวเองบ้าง トラบโดที่ผมยังต้องทำอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ชีวิตส่วนตัวผมคงมีปัญหา”

“อ้อ! นี่คงเริ่มเสียใจที่ต้องทำเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ให้ฉันสินะ ฉันคงน่าเบื่อสำหรับนายมาก ฟังจากที่นายพูดมาฉันนี่มันเง่าฉิบหายเลย!”

ผู้เป็นเจ้านายกระแทกเสียงในตอนท้าย และสบลคำหยาบ

อย่างที่เจ้าตัวไม่เคยทำมาก่อน คำพูดแบบประชดประชันก็ด้วย เพิ่งรู้ว่าเขาเป็นไอ้เงี้ยเห็นแก่ตัวก็วันนี้ละ

เอริสรู้ว่าปฎิเสธทำงานหนักด้วยความทุ่เม เจ้าตัวทำมันได้ดีจนเขาเริ่มขาดคนแบบปฎิเสธไม่ได้เสียแล้ว ยอมรับว่าบางครั้งเขาก็ทำเกินไปที่เรียกตัวอีกฝ่ายในตอนดึกด้วยเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไหนจะวันหยุดยาวที่น่าจะได้พักผ่อนเหมือนคนอื่น ๆ แต่เขาก็ยังเรียกหาผู้ช่วยส่วนตัวทุกครั้งไป

ก็แค่อยากอยู่ใกล้...

“ผมทำงานนี้ด้วยความเต็มใจ ตลอดเวลาที่ทำงานกับคุณผมไม่เคยเสียใจ” เขากลืนน้ำลาย “แต่ผมคงทำแบบนี้อีกต่อไปไม่ไหว คุณต้องมีพื้นที่ให้ผมบ้าง” เขาต้องการเว้นระยะห่างบ้าง เพื่อให้ตัวเองได้มีโอกาสทำใจกับสถานะที่ไม่มีหวังของตัวเอง

เอริสล้วงกระเป๋า และแยกขาออก มองอีกฝ่ายอย่างเย็นชา ดวงตาสีเทาหรือสีเวลาโกรธ

“คิดให้ดี ธีรณัยมันไม่ได้ดีอย่างที่นายคิด มันไม่ใช่คนที่พิเศษไปกว่าฉันสักเท่าไรหรอก มันจะมีเช็คชื่กับนายแล้วผลจะไปในวันรุ่งขึ้น ในเมื่อคนอย่างมันทำจนเป็นสันดาน นายก็เป็นได้แค่ของสนุกชั่วคราวชั่วคราว แล้วมันก็จะเปื้อนนายโดยที่ยังไม่ทันกะพริบตา” น้ำเสียงกึ่งดูแคลนพลางมองปฎิเสธด้วยประกายตาก้าว

“นั่นมันเป็นสิทธิ์ของผมครบบอส ผมจะเลือกเอง” ใบหน้าของปฎิเสธซีดเผือด

คำพูดของปฎิเสธทำให้หน้าของเอริสขึ้นสีเพราะความโมโห มือกำแน่นในกระเป๋า บังคับไม่ให้เอามันมาบีบคออีกฝ่ายเข้าให้จริง ๆ

“เลือกได้ไงมาก รู้ตัวหรือเปล่า”

ธีรณัยเป็นไอ้คนโอหังอวดเก่งที่ไม่เคยทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

ถึงแม้ว่าเขาจะเลิกแอสธีรน้อยมาหลายปี แต่ตอนนี้เขากำหัวมันไว้แล้วว่า ชาตินี้เขาจะถือว่ารึนัยเป็นบุคคลผู้ไม่พึงประสงค์ ตลอดไป เพราะป๊อด้...

“ในวันแรกที่นายเดินเข้ามาในห้องนี้ นายพูดว่ายินดีที่จะทุ่มเทตัวเองให้แก่บริษัทนี้ ตอนนี้นายจะกลืนน้ำลายตัวเองงั้นหรือ”

เอริสรี้อพื้นความทรงจำให้อีกฝ่าย จริงอยู่ว่านั่นเป็นคำพูดของป๊อด้ เขายอมทุกอย่างเพื่อให้ได้ทำงานในตำแหน่งที่มั่นคงทางสังคมและการเงิน แต่ทุกอย่างไม่ง่าย เขาได้พิสูจน์ตัวเองให้อเอริสเห็น และยอมรับ

แต่ไม่ว่าจะทุ่มเทมากเพียงใด เอริสก็มองเขาราวกับของใช้ใกล้มือ ช่างน่าสมเพชที่เขากลับทำให้เรื่องต่างๆ ยิ่งแย่ลงด้วยการหลงรักอีกฝ่าย

“ผมไม่ลืม แต่ถ้าคุณจะเสียเวลามาสนใจสักนิด คุณก็จะเห็นว่าผมอุทิศตัวเองมากมายขนาดไหน” เสียงนั้นมีความน้อยเนื้อต่ำใจอยู่มาก “ผมอาจไม่ดีพอสำหรับบริษัทนี้ก็ได้ บางทีผมอาจต้องไปหางานอื่น”

เพราะเขาทำเรื่องต้องห้าม คือการรักเจ้านายตัวเอง รักอย่างไม่ลืมหลืมตา แล้วยังชิงชังที่ต้องทำหน้าที่สืบตารางนืดเดดกับคู่ดวงที่มีรายชื่อยาวเป็นหางว่าวนั้นอีก เอริสไม่รู้หรือว่าเขาต้องกลักรลินความด้านชาลงไปวันละกี่ร้อยรอบ เวลาที่เห็นเอริสกับบรรดาคู่ขาทั้งหลายเดินเคียงข้างกันผ่านหน้าประตูไปครั้งแล้วครั้งเล่ามันทำให้หัวใจเขาอ่อยยับสั๊กเพียงไหน

ตอนนี้เขาสุดจะทนแล้ว

ดวงตาคู่คมของเอริสเบิกกว้างเมื่ออีกฝ่ายพูดจบ ไม่คิดมาก่อนเลยว่าป๊อด้จะรู้สึกแบบนั้น แกรมยังพูดราวกับเหนื่อยหน่ายที่จะ

ยืนอยู่ที่นี้ บนตึกที่เขาเป็นเจ้าของนี่ ไม่แยะแยะเงินเดือนระดับสูงที่เขาให้ ไม่สนใจที่มีคนนับหน้าถือตายามที่ได้ยืนเคียงข้างเขา

“เดี๋ยวฉันขึ้นเงินเดือนให้ นาย ตอบแทนความทุ่มเทดีมั๊ย”

เขาพูดนิ่ง ๆ เย่อหยิ่งจนติดเป็นนิสัย

“ผมไม่ต้องการเงินของคุณ” ปัตย์ร้องเสียงหลง มีสีหน้าตกใจที่อีกฝ่ายตีความหมายของเขาเช่นนั้น

“แล้วต้องการอะไร บอกมาสิ ต้องการเวลาพักร้อน หรือต้องการให้ฉันอ่อนวอน นายรู้ดี...ฉลาด ๆ อย่างนายรู้อยู่แล้วนี่ว่า ต้องใช้วิธีไหนจัดการกับฉัน”

เอริสกระซิบเสียงดู ย่างเท้าเข้าหาปัตย์ในเวลาเพียงเสี้ยววินาที เขารู้สึกว่าตัวเองกำลังจนแต้ม ซึ่งไม่บ่อยเลยที่ความรู้สึกแบบนี้จะเกิดขึ้นกับคนอย่างเอริส

ปัตย์มีความหมายกับเขามากกว่าแค่ลูกน้องคนสนิท และมีค่ามากกว่าแค่หุ่นยนต์ที่เขาเคยรู้จัก

ทุกอย่างเกิดขึ้นช้า ๆ แต่ทวิคูณอย่างไม่รู้จบ

เขาชอบที่จะอยู่ใกล้ปัตย์ อยากได้ยินเสียงร่าเริงขำขันที่คอยบอกเขาว่าต้องทำอะไรในเวลาไหน สบายใจเมื่อร่างสูงเพรียวเดินไปรอบบ้าน หยิบชุดต่าง ๆ ให้เขาอย่างเป็นทางการ เหมือนกับว่าที่นั่นเป็นบ้านของตัวเอง

ขนาดวันหยุดเขาก็คิดแต่จะโทร.หา บอกให้อีกฝ่ายหาโน่นนี่ให้กิน เขาไม่รู้ว่าสิ่งนั้นเรียกว่าอะไร รู้เพียงว่าขาดปัตย์ไม่ได้

“ผมแค่...อยากให้เราทำตัวเหมือนเจ้านายกับลูกน้องปกติทั่วไป อย่าดูถูกว่าผมอยู่กับคุณเพราะเงิน” ผู้ช่วยหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงร่าเริง แต่ในใจกลับกลัดกลุ้มเสียจนหัวแทบระเบิด

“ฉันไม่เคยดูถูกนาย สักนิดก็ไม่เคย สิ่งที่นายพูดเรารู้ดีว่ามัน

เป็นแบบนี้ไม่ได้ ชื่อสัตว์กับตัวเองหน่อย เราต้องการกันและกัน
ขนาดไหน รู้ไหมว่าการที่นายทำตัวเฟลิร์ตกับธีรน้อยมันไม่ได้ทำให้
ฉันต้องการนายน้อยลง”

“ผมไม่ได้จะเฟลิร์ตกับธีรน้อย ผมแค่อยากลองเริ่มต้นความ
สัมพันธ์กับใครสักคน”

“แต่มันไม่ใช่ฉัน ทำไมถึงไม่ใช่ฉัน”

เสียงเอริสเหี้ยม เย็นชาอย่างที่สุด เขาได้ว่าตอนนี้เขาอยาก
จะฟาดปากใครสักคน

“คุณคือเจ้านายของผม” ปัดยัย้าทั้งเขาและตัวเองด้วย “บอส
ครับ นั่นคือสิ่งที่เราเป็น มากกว่านั้นไม่ได้หรอก”

ทันทีที่ชายหนุ่มพูดจบ ร่างหนาของเอริสก็ตะครุบปัดยัย้าด้วยความ
รวดเร็วปานกรงเล็บเหยี่ยว กักร่างที่เล็กกว่าด้วยวงแขนแกร่ง
ก่อนก้มลงประทับริมฝีปากอิมอย่างหยาบกระด้าง

ไม่มีความอ่อนโยนลุ่มหลงเหมือนคินนั้้น ทุกอย่างมาจาก
ความโกรธและโมโห เป็นการระบายโทสะที่ตัวปัดยัย้าเองก็รับรู้ น้ำหนัก
ที่บดเคี้ยวลงมาทำให้ผู้ช่วยหนุ่มเจ็บ ฟันที่กระแทกเข้าหากันอาจ
ทำให้ใครสักคนเจ็บตัว แต่เอริสก็ไม่ใช่คนที่จะกังวลในสิ่งที่ตัวเอง
กำลังทำ ฝ่ามือหนาของผู้เป็นเจ้านายตริ้งโบหน้าของคนตัวเล็กไว้
บังคับให้อีกฝ่ายอยู่นิ่ง หมายถึงรับรู้ว่าเขาต้องการสิ่งนี้มากเพียงใด
เอริสจวบปัดยัย้าจากความต้องการทั้งหมดที่มี ความปรารถนาที่ไม่ถูก
ปลดปล่อยอัดแน่นเสียจนเขาแทบจะระเบิด

ร่างเล็กกว่าส่งเสียงอู้ประท้วง ดิ้นรนหาทางเอาตัวรอดจาก
ท่าทางกระด้างของคนที่กำลังระบายความโกรธกับเขาอย่างไร
เหตุผล เอริสมักทำอะไรก็ตามที่ตัวเองพอใจ และจะทำมันแบบ
สุดขอบไม้ไว้หน้าใคร

ปดีย์ช่างหอมหวานและใสซื่อ ถึงจะต่อต้านในตอนแรก แต่เมื่อเอริสถูกล่ด้วยปลายลิ้นร้อนฉ่ำ ร่างเล็กก็โอนอ่อนแล้วตอบรับเขาอย่างเต็มใจในที่สุด

หนึ่งจูบไม่เคยพอ

ฝ่ามือหนาเลื่อนต่ำลงไป กระชับสะโพกได้รูปไว้แน่นอย่างหลงใหล มือข้างหนึ่งดึงชายเสื้อของอีกฝ่ายออกจากกางเกง แล้วสอดมือเข้าใต้เสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดตาซ้า ๆ ก่อนใช้นิ้วมือสำรวจผิวเนื้อที่เนียนนุ่มอย่างพอใจ เอริสครางในลำคอด้วยอยากสัมผัสคนในอ้อมกอดให้มากกว่านั้น

ปดีย์มีผิวกายที่เรียบไม่นุ่มนุ่มแบบผู้หญิง แต่เป็นความนุ่มเนียนในแบบที่เขาชอบ ยอดอกเล็กหุดตัวตอบรับเมื่อเขาได้ผ่านส่วนนั้นเบา ๆ สะกิดนิด ๆ เพื่อทักทายก่อนจะโลมได้อีกข้างอย่างไม่น้อยหน้ากัน มือหนาขยับผ่านซ้า ๆ หน้าท้องราบเรียบเกร็งขึ้นเมื่อปิดผ่านก่อนจะจูบต่ำลงมาอีกนิด และอีกนิด

“เอ...เอริส”

เอริสประกบจูบอีกครั้ง เพื่อขับเสียงครางหอบกระเส้าของอีกฝ่ายอย่างอดใจไม่ไหว แล้วเลื่อนมือออกเปลี่ยนมาถูวนว้ายกับเข็มขัดแทน นิ้วมือสะกิดตะขอกางเกงสแล็กออกอย่างง่ายดาย รูดซิปลงซ้า ๆ เสียงซิปกังวานแข่งกับเสียงครางของคนทั้งคู่ เอริสตั้งมั่นออกเร็ว ๆ ก่อนจับตัวปดีย์ให้นั่งลงบนโต๊ะโดยจับพาดัน

ปดีย์สะดุ้ง เสียงของบางอย่างตกลงบนพื้นทำให้เจ้าตัวได้สติ เขาผล็อกเอริสออกแล้วมองอีกฝ่ายด้วยสายตาต่อต้าน สีหน้าไม่สบายใจ

“เอริส ปล่อยเถอะ”

“อย่าพูด!” เขาสั่ง แล้วประกบปากลงอีกครั้ง สูดเอาคำปฏิเสธ

และความตั้งใจจะขัดขึ้นออกไปจากปดีย์ “ถ้านายพูด มันจะทำให้ฉันโมโห เวลาที่ฉันโมโห ฉันก็จะควบคุมตัวเองไม่ได้” เขากะชิบแล้วขบเม้มใบหูคนในอ้อมกอด

ปดีย์กะพริบตา มีท่าที่ไม่เข้าใจ

เอริสพูดเหมือนทุกอย่างเป็นความผิดของเขา เจ้าตัวไม่เคยยอมรับว่าตัวเองเป็นต้นเหตุของการทะเลาะในหลาย ๆ ครั้ง โดยเฉพาะเรื่องระหว่างเขากับธีรณัย แถมยังชอบออกคำสั่งทั้งที่ไม่มีสิทธิ์ในเรื่องนั้นเลยสักนิด

การต่อต้านขัดขึ้นมีขึ้นอีกครั้งเมื่อเอริสพยายามปลุกเร้าปดีย์ด้วยปลายนิ้วหยาบกระด้าง ร่างสูงรังปดีย์ให้นั่งหมิ่น ๆ อยู่ที่ขอบโต๊ะ ดันตัวเองเข้ามาระหว่างต้นขาทั้งสองข้างของอีกฝ่าย

เอริสจวบต้นคอเบา ๆ ทำให้ปดีย์ขนลุกชู ลมหายใจร้อน ๆ ของเขาทำให้คนตัวเล็กกว่ารู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว หายใจติดขัด อากาศในห้องดีขึ้นจนเกิดอาการร้อนรุ่ม ความหยาบกระด้างของหัวเข็มขัดและสิ่งอื่นที่อยู่ในกางเกงของคนตัวโตไอ้อวดและพร้อมสำหรับการรุกราน มันเสียดสีขาอ่อนของปดีย์ สร้างความรู้สึกแปลกประหลาดและน่าตระหนก

ปดีย์ถอยหนีตามสัญชาตญาณเพื่อปกป้องตัวเอง แต่ก็ถูกกอดเอวบางไว้ เอริสกดให้เขาแนบสะโพกอยู่กับที่

“เราต้องการกันและกัน ถึงนายจะปฏิเสธมันด้วยคำพูด แต่ร่างกายนายกลับบอกอีกแบบ ยอมรับเถอะปดีย์...”

เอริสกุมเอวปดีย์ไว้ด้วยมือแกร่งข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างก็ลูบได้พื้นที่อันเป็นส่วนตัวผ่านผ้าฝ้ายเนื้อบางที่ไม่อาจชุกซ่อนความสวยงามจากดวงตาเข้มจัดของเขาได้

แก่นกายที่ถูกกระตุ้นอุ่นจัดจนเกือบร้อน

ปัดย์ครางเบา ๆ และเริ่มเกิดความตระหนก เมื่อเอริสได้ปลายนิ้วที่ขบปีกเซอร์อย่างย่ำมือ ฝ่ามือหนาขยับเข้าหาร่างบางกว่าที่ละเล็กทีละน้อย เมื่อปัดย์ขยับถอยฝ่ามือหนาอีกข้างก็ตริงเขาไว้ให้อยู่ในท่าแนบชิด วินาทีต่อมาเอริสก็เดินหน้าหนักขึ้นด้วยการลูบไล่ซ้ำ ๆ ทว่าหนักหน่วงด้วยฝ่ามือ หยอกล้อจูดอ่อนไหวจนอีกฝ่ายสะดุ้ง

เอริสรู้ว่าต้องทำอะไรเพื่อให้ปัดย์คล้อยตาม เขารู้ความต้องการของผู้ชายดีว่าต้องการอะไร เขาตรงไหน และแรง ๆ ตรงไหน เอริสประกบริมฝีปากหนาอีกครั้ง ครั่งนี้นุ่มนวลและหยอกล้อจนปัดย์เตลิด ลดปรากการการต่อต้านลงหลังจากถูกมอมเมาด้วยรสจวบแสนหวานสุดอันตราย พร้อมกับที่เอริสเลื่อนมือรูตริ้งแก่นกายร้อนผ่าวเป็นจังหวะ

ปัดย์ขยับสะโพกอย่างเป็นธรรมชาติเมื่อถูกกระตุ้น เป็นการเชิญชวนที่เจ้าตัวเองก็ยังไม่รู้ตัว เอริสทำให้เขารู้สึกรวดราวในจุดที่อ่อนไหวที่สุด อยากให้อีกฝ่ายปลดปล่อยเขาจากความทรมานที่ไร้ความปรานีนี้

เอริสครางในลำคออย่างพอใจ กลิ่นของปัดย์ช่างหอมหวาน กลิ่นอ่อน ๆ ลอยอวลในอากาศชวนลุ่มหลง เขาห้ามตัวเองไว้อย่างสุดความสามารถที่จะไม่ฝืนตัวเองในร่างโปร่งของคนตรงหน้า ร่างสูงขยับตัวอีกครั้ง และเป็นฝ่ายนั่งลงบนโต๊ะแทน โดยรั้งร่างของปัดย์ไว้บนตักเพื่อที่ตัวเองจะสร้างความปั่นป่วนให้อีกฝ่ายได้ง่ายและถนัดกว่าเก่า และกำลังทำให้ปัดย์เตลิดเปิดเบิ่งจนกุกไม่กลับ มือที่ขยับไหวมีจังหวะที่เร้าใจเก่งฉกาจจนปัดย์ไม่สามารถหลอกตัวเองได้อีกว่าไม่ได้กระหายสิ่งนี้ ความทรมานที่ทำให้โหยหาในสิ่งที่มากขึ้นและมากขึ้น

ปดีย์กลั้นเสียงคราง หายใจได้ไม่สะดวกเมื่อช่องท้องเกร็งขนาดนี้ เขากัดริมฝีปากไว้แน่น สายหน้าไปมา ดูไม่เป็นตัวของตัวเอง เอรಿಸใช้อุ้งมือกอบกุมใบหน้าของร่างเล็กไว้ นิ้วมือสอดเข้าสู่เรียวกากที่อ้ากว้างเพื่อรับอากาศหายใจ พร้อมกับจ้องเข้าไปในดวงตาจ๋อปริ๊อ หยอกล้อปลายลั่นด้วยนิ้วแกร่งจนปดีย์ครางกระเส่า

“ใจเย็นไว้ คนเก่ง” เขาระชิบ รู้ได้ว่าร่างของคนทีตัวเล็กกว่าปิดกั้นสิ่งที่เขากำลังทำอยู่

เอริสมองอย่างพอใจ ความป่วนปั่นของผู้ช่วยหนุ่มเกิดขึ้นจากน้ำมือของเขา สิ่งนั้นยังทำให้เขารู้สึกฮึกเหิมและมุ่งมั่นในสิ่งที่กำลังทำมากขึ้นไปอีก มือหนารูปร่างแกนกายจนอีกฝ่ายครางไม่ได้ศัพท์เนื้อตัวของปดีย์ทั้งเกร็งและสั่นสะท้าน

“ผ่อนคลายสิ อย่าเพิ่งคิดเรื่องอื่น รู้สึกแค่ว่ามีฉันกำลังทำอะไรกับร่างกายของนายตอนนี้...อ่า...ที่ตรงนี้ แคร้บริู้ในสิ่งที่ฉันทำก็พอ”

“อย่าทำอย่างนี้...เอริส”

ปดีย์ได้แต่ครางเสียงเบาอยู่ในช่วงเวลาที่ทั้งเปราะบางและอ่อนแอ เมื่อเอริสรุกหนักข้อเข้า ตอให้ตั้งมั่นว่าจะต่อต้านอย่างไร มันก็จะพ่ายแพ้ต่อความต้องการส่วนลึกเสมอ

“คนเก่ง...ของฉัน”

เอริสเร่งจังหวะขึ้น พร้อมกับซุกใช้ชอกคอหอมกรุ่น เข้มแรง ๆ จนเกิดเป็นรอยสีกุหลาบไว้ในทวารอวบประทับ เอวสอบขยับแน่น ๆ กดให้อีกฝ่ายบิดเบียดสะโพกเปลือยแม้จะมีกางเกงของตัวเองกางกันไว้ก็ตาม

“อ่าา เอริส”

“ยอดเยี่ยมใหม่”

เอริสตรงรับ ใช้โทนเสียงแหบพร่า เพราะตัวเองก็รู้สึกเร่าร้อน ไม่ต่างกันเลย ยิ่งร่างของปีศาจตอบรับเขาด้วยกายแข็งซึ่งตื่นตัวมากเท่าไร เอริสก็ยิ่งปวดร้าวที่แก่นกายตัวเองมากขึ้นเท่านั้น แต่เจ้าตัวจำต้องตัดความพอใจส่วนตัวออกไปก่อน ตอนนี้สิ่งเดียวที่เขาต้องการคือการที่ปีศาจปลดปล่อยต่อหน้าเขา

ร่างสูงแกร่งริตเค้นแก่นกายของคนในอ้อมกอดซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกระทั่งร่างของปีศาจหดเกร็ง เนื้อตัวสั่นสะท้าน มือข้างหนึ่งจับต้นแขนแกร่งของเอริสไว้แน่น ก่อนที่ความรู้สึกจะแตกละเอียดเป็นเสียงๆ ด้วยความสุขสมอย่างรุนแรง

“โอ ไช้” เขายิ้มโหดร้าย “นั่นละ ปีศาจ...น่าหลงใหลมาก”

เอริสที่ยืนซ้อนหลังปีศาจอยู่ใช้อุ้งมือรองรับการหลังของอีกฝ่ายอย่างรู้จังหวะ ในยามที่ปีศาจสุขสมก็ไม่ต่างจากเทวดาน้อยๆ ที่เปล่งแสงมลังเมลิอง งดงามและสมบูรณ์แบบ ชายหนุ่มมองอีกฝ่ายอย่างหลงใหล เขาจุ่มพิตที่ขมับเบาๆ เป็นเชิงปลอบประโลม มือข้างที่เหลือลูบได้กรามมนอย่างลุ่มหลงรักใคร่ ถอนมือออกอย่างอ้อยอิ่งแสนเสียดายที่ทุกอย่างจบลง

นี่ก็อยากจะทำมันซ้ำๆ ทั้งเสียงครางและสีหน้าแดงระเรื่อ บิดเบี้ยวของปีศาจข้างให้ความรู้สึกดีเสียจนเขาไม่อาจจะสายตาไปได้

ปีศาจเนื้อตัวสั่นสะท้าน หลังจากปล่อยตัวเองให้หลุดจากการควบคุม และถูกอีกฝ่ายปลุกเร้าจนกลายเป็นเครื่องเล่นอีกชิ้นที่ท้าทายและน่าสนุก

เขาทำอะไรลงไป...

ปีศาจเบิกตากว้าง มองเอริสที่ยืนค้ำร่างตัวเองอยู่ เขาหยิบกระดาษทิชชู่ออกมาเช็ดคราบจากความสุขสมของผู้ช่วยคนเก่งซ้ำๆ แล้วโยนมันลงถังขยะใต้โต๊ะ ก่อนใช้ริมฝีปากและปลายลิ้นสีเข้มแตะ

ที่นิ้วมือของตัวเอง

ดวงตาที่วูบไหวของปัดย์หลับลง

หัวใจของปัดย์แหลกสลาย เหมือนตัวเองกำลังถูกบีบด้วย กำแพงที่มองไม่เห็น เป็นความผิดพลาดที่เกิดซ้ำอีกทั้งที่ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ยอมให้มีอีกเป็นครั้งที่สอง เอริสคงไม่รู้หรือกว่าสิ่งที่ตัวเองทำในวันนี้มันสร้างบาดแผลให้จิตวิญญาณของเขาขนาดไหน มันเป็นความเสียหายที่อาจมองไม่เห็นด้วยตา แต่หัวใจของเขา กำลังยับเยิน มันชัดเจนอยู่แล้วว่างเขามีคุณค่าสำหรับเอริสแค่ไหน

เอริสทำแบบนี้เท่ากับหยามเกียรติ มองว่าคนแบบเขาไม่ต่างไปจากคู่ขาที่ผ่านมา

เอริสสนุกในการใช้เช็ทซ์เป็นเครื่องบำบัดความเหงา แต่กับเขาแล้วมันไม่ใช่ เช็ทซ์นั้นควบคุมมากับความรัก ถ้าไม่รักเขาจะไม่ทำ เขาจะไม่มีวันสาส์อนไปทั่ว

แต่เอาเถอะ จะโทษเอริสฝ่ายเดียวไม่ได้ ถ้าเขาปฏิเสธให้จริงจังกว่านี้ เอริสก็คงไม่กล้าทำ แต่นี่เป็นเขาเองที่อ่อนแอ แล้วจะโทษใคร

ปัดย์ขยับตัว ใช้ฝ่ามือดึงเสื้อและกางเกงขึ้นปกปิดเรือนร่างอย่างเก้ ๆ กัง ๆ

“ปัดย์...” เอริสเรียก

เสียงของอีกฝ่ายเช็ทซ์ด้วยยังอยู่ในช่วงอารมณ์พิศواس แสดงออกชัดเจนว่าเขาพึงพอใจในสิ่งที่ตัวเองทำลงไปขนาดไหน

ปัดย์ขยับออกห่างจากอีกฝ่ายซ้า ๆ มีอบางส้นขณะรูดซิปและติดตะขอกางเกงของตัวเอง นานหลายนาทีกว่าที่เขาจะแต่งตัวเสร็จ มีอที่ส้นระริกถูบผมเผ้าตัวเองให้เข้าที่ก่อนจะมองหน้าเขาอย่างเย็นชา และพูดเหมือนเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“คุณมีประชุมตอนสิบโมง” ปัดย่มองที่นาฬิกาข้อมือ แล้วพูด
ต่อ “ตอนนี้ก็ถึงเวลาแล้วครับ บอส”
ชายหนุ่มยิ้มบางเบาแล้วเดินจากไปอย่างเงียบกริบ

Chapter 2

การประชุมผ่านไปแบบน่าเบื่อหน่าย เอริสฟังทุกอย่างแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ภาพกราฟิกบนจอทรงคุณภาพไม่สามารถดึงดูดความสนใจของเขาได้แม้แต่หน่อย เพราะดวงตาสีเทาลึกล้ำของเขามัวแต่จับจ้องที่ใบหน้าซีดเซียวของปัลย์อย่างไม่อาจละสายตาไปได้

ทำไมเขาถึงได้คลั่งไคล้หมอนี่ขนาดนี้กันนะ

เมื่อไรกันที่ปัลย์กลายเป็นคนที่เขาหวัง...แบบเก็บอาการไม่ได้ขนาดนี้

รู้แต่ว่า เมื่อปัลย์อยู่ใกล้ๆ เขารู้สึกสบายใจและเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องทนฝืนปั้นหน้าเป็นคนสมบุรณ์แบบอย่างที่ต้องแสร้งว่าเป็นอยู่เสมอ ทุกคนชอบมองว่าเขาคือเพอร์เฟ็กชันนิสต์ แต่เขาไม่ใช่

เขามีด้านเลวร้าย แต่เลือกที่จะไม่เปิดเผยให้ใครต่อใครได้เห็น ยกเว้นผู้ช่วยหนุ่มคนหนึ่งที่เห็นเขาแล้วในทุกๆ แ่ง และเป็นเพียงคน

เดียวที่เขาวางใจแสดงอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาได้
อย่างไม่มีข้อแม้

ไม่ว่าจะกับใคร เขาก็ไม่เคยรู้สึกหวั่นไหว ‘ยกเว้นอยู่หนึ่งคน’
แต่ใครคนนั้นก็ทำให้ลายความศรัทธาของเขาไปจนไม่เหลือ

ใครคนนั้น ทำลายหัวใจของเขาจนแหลกละเอียด ย่อยยับจน
ไม่มีชิ้นดี ล่วงผ่านมาจนวันนี้เขายังไม่รู้ว่าความเสียหายที่เคยเกิดขึ้น
นั้นมันสมานตัวไปแล้วหรือไม่ เขารู้เพียงว่ามันได้กลายเป็นความ
ด้านชา ที่นานวันเข้าก็พัฒนาจนกลายเป็นคำว่า ‘ไร้ความรู้สึก’

แต่ปดีย์ต่างออกไป เขารู้ว่าคนคนนี้จะไม่มีวันทำลายความ
ไว้วางใจของเขาอย่างที่ใครคนนั้นเคยทำ เขารู้ได้โดยสัญชาตญาณว่า
ใครคนนั้นไม่ใช่คนที่จะทำให้เขาเจ็บ

แต่มาถึงตอนนี้อย่างไรเขาก็เริ่มไม่แน่ใจ

เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกกลัว...

การที่ธีรน้อยเข้ามาพัวพันกับปดีย์ได้กระตุ้นความรู้สึกอันแล้ว
ร้ายบางอย่างออกมาจากกันบั้งในจิตใจ เขาเกลียดความรู้สึกที่ไม่
มั่นคงแบบนี้ ความกลัวที่จะสูญเสียปดีย์ไปกำลังทำให้เขาพลุ่งพล่าน
และไม่เป็นตัวของตัวเอง

เขาไม่เคยทำตัวร้ายกาจกับปดีย์มาก่อน ถึงบางครั้งเขาจะ
เจ้ากี้เจ้าการ หรือเอาแต่ใจเพียงใด แต่ทุกครั้งเขาก็จะสุภาพกับ
หมอนั่นเสมอ เขามองปดีย์เป็นคนสำคัญ เป็นลูกน้อง เป็นเพื่อน
เป็นคนที่เขายิ้มและหัวเราะด้วยได้อย่างสนิทใจ ดังนั้นเขาจึงไม่เคย
ทำอะไรที่เป็นการหมิ่นอีกฝ่าย

...ยกเว้นเมื่อตอนเช้า

เมื่อการประชุมที่นำเป็อส์สิ้นสุดลง เอริสก็พ่นลมหายใจออก
มาในที่สุด เขาหันไปหาปดีย์ที่กำลังเก็บเอกสารและแล็บท็อป ปดีย์

ทำทุกอย่างด้วยความคล่องแคล่ว ดูไม่เหมือนคนที่มีบางอย่าง
รบกวนจิตใจ ซึ่งนั่นไม่เหมือนความรู้สึกทางฝั่งเขาแม้แต่น้อย

นายควรจะรู้สึกอะไรบ้างสิ!

อาจรู้สึกหัวน้ไหลหรือสะดุ้งสะเทือนบ้างก็ยังมี...

ขณะที่ทุกคนกำลังทยอยกันออกจากห้อง บิลด์ย์รู้ว่าตัวเองก็
ต้องรีบออกไปให้เร็วที่สุด ทั้งที่ตลอดสามปีที่ผ่านมาเขาจะเป็นคนที่
เดินรั้งท้ายเสมอ

บิลด์ย์จะปล่อยให้เจ้านายเป็นผู้เดินออกไปก่อนอย่างให้เกียรติ
และรอจนกว่าอีกฝ่ายจะเอื้อนเอ่ยสิ่งที่ต้องการ และเขาก็พร้อมที่จะทำ
ตามในทุก ๆ คำพูด

ครั้งนี้เขาก็ทำอย่างเช่นเคย บิลด์ย์ขอให้เอริสลุกจากโต๊ะแต่
เอริสยังคงนั่งนิ่ง จากการชำเลืองด้วยหางตาเขาเห็นว่าอีกฝ่ายยังคง
กอดอกและมองมาด้วยสายตาเย็นชา

“คุณจะรับประทานอาหารกลางวันที่นี่หรือเปล่า ผมจะได้แจ้ง
ให้แม่บ้านเตรียมให้”

บิลด์ย์ถามออกไปเสียงเรียบ ชยั๊บแว่นสายตาลีเล็กน้อย รอคำ
ตอบอย่างใจเย็น

“ได้ ฉันจะกินที่นี่ละ”

“ครับ”

“เดี๋ยวสิ”

“ครับ บอส”

บิลด์ย์ขานรับ แล้วหันกลับมาถามพร้อมรอยยิ้มบาง ๆ ที่ดูปกติ
อย่างที่สุด ไม่บ่งบอกอาการใด ๆ ทั้งที่ในใจหนองหนักจนอกแทบแตก

หางตาเอริสกระตุก ท่าทางที่แสนเยือกเย็นของบิลด์ย์กวน
อารมณ์ด้านร้ายของตัวเองขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ เขาไม่ชอบเลยที่

อีกฝ่ายเฉยเมยกับเขา ในเมื่อระหว่างเขากับป๊อญไม่เคยต้องเก็บงำความรู้สึกต่อกัน ต่างก็พูดในสิ่งที่คิดเสมอ

เขาเกลียดที่มีบางอย่างแทรกกลางระหว่างเขากับป๊อญ แต่ถ้าป๊อญอยากเล่นเกม ก็ได้

เขาก็อยากเล่นเกมเหมือนกัน

“ฉันเปลี่ยนใจละ นายช่วยโทร.บอกคิมหน่อยสิว่าฉันอยากกินข้าวเที่ยงด้วย”

พูดจบเขาก็ลุกขึ้นเต็มความสูงร้อยแปดสิบห้าของตัวเอง แล้วยิ้มไปรยเสน่ห์ แต่ดวงตากลับดูร้ายกาจ โดยไม่คำนึงว่าคนที่ได้ยินประโยคดังกล่าวจะรู้สึกลำบากใจเพียงใด

ชื่อของคิม หรือ ‘คิมหันต์’ ทำให้ป๊อญชะงัก ริมฝีปากที่ฝันยิ้มอยู่เมื่อครู่แข็งค้าง จนเมื่อตั้งสติได้เจ้าตัวจึงฝันยิ้มที่มุมปากราวกับเยาะเย้ยความโง่เขลาของตัวเองอยู่ในที

เจ็บดีไหมล่ะป๊อญ

เขาไม่ได้พิศวานายอย่างที่ปากพูดหรือก เอริสก็แค่บ่นหัวขี้เลื่อยของนายเท่านั้นเอง ผู้ช่วยหนุ่มคิดอย่างขมขื่นใจ ความด้านชาที่ตัวเองเคยคิดว่ารับมือได้กลับแสดงฤทธิ์เดชอย่างคาดไม่ถึง

คิมหันต์คือนายแบบหนุ่มดาวรุ่งที่เขาแอบคว่ำอยู่ลับ ๆ ฝ่ายนั้นเป็นไฮโซชื่อดัง ดิกรีนักเรียนนอกจากประเทศอังกฤษที่ดูดีตั้งแต่หัวจดเท้า ผิวพรรณแบบผู้ดี มีคุณตาเป็นถึงเจ้าสัวห้างดังที่มีสาขาอยู่ทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ ที่สำคัญเป็นหนึ่งในคนที่เอริสให้เกียรติเอามาก ๆ ด้วย

คนนี้เอริสไม่ได้คบเล่น ๆ

เมื่อเรียกความมั่นใจกลับคืนมา ป๊อญจึงกลับมายิ้มอ่อนได้อีกครั้ง เขามองไปที่ผู้เป็นเจ้านายด้วยสายตาว่างเปล่า

“คุณต้องการให้ผมนัดที่ไหนดีครับ ที่เพนต์เฮาส์ หรือว่า...”

“ที่ห้องทำงาน อ้อ...ฉันขอไวนด์ ๆ สักขวด อีกอย่าง...อย่าให้ใครรบกวนเวลาที่ฉันมีแขกพิเศษ”

เอริสจใจัยวกลับเช่นกัน น้ำเสียงเขาอ่อนนุ่มรื่นหูเกินเหตุ

เอริสไม่ใช่คนที่มีเหตุผลเสมอไป บางครั้งก็อยากแสดงออกแบบเด็ก ๆ ดูบ้าง อยากประชดประชันให้อีกฝ่ายได้รู้สึกเวลาที่เขามีนัดกับคนอื่น ปกติจะได้รู้ว่าเขารู้สึกยังไง จะได้สมน้ำสมเนื้อกับเวลาที่รู้ว่าหมอนั้นไปไหนมาไหนกับภริยานัย ว่าเขาก็หวงและห้วงเหมือนกัน

“ผมจะดูให้แน่ใจว่าคุณกับแขกคนพิเศษจะไม่ถูกรบกวน”

“เยี่ยม” เขากัดฟันขณะพูด “นายนี้ช่างเป็นลูกน้องที่รู้จักฉันเสมอ”

“ครับบอส”

ปัดย์เดินออกจากห้องประชุมด้วยท่าทีวางเฉย ยิ่งทำให้เอริสดูอุ่นวายใจยิ่งกว่าเก่า

ปิดไร่ไธย!

ปัดย์ไม่รู้สึกรังหวงเขาจริง ๆ อย่างนั้นหรือ

ทำท่าว่าหวงเขาสักนิดหน่อยไม่ได้หรือไง!

ก็แค่ลองใจนะ!

หวงกันหน่อยสิวะ!

ปัดย์ทำทุกอย่างตามที่เอริสสั่ง เขาโทร.หาคิมหันต์ทันที และได้รับเสียงทิ่ม ๆ ตอบตกลงกลับมาอย่างอารมณ์ดีทั้งที่เขายังพูดออกไปไม่จบประโยคเสียด้วยซ้ำ

จากนั้นเขาก็จัดการสั่งอาหารฝรั่งเศสจากภัตตาคารชื่อดัง กับ

ไวน์ชนิดที่เอริสพอใจเป็นพิเศษ ไม่ถึงสี่สิบนาที่แขกคนพิเศษก็ปรากฏตัวขึ้น พร้อมกับเสียงกรีดร้องแฉ่จากสาวน้อยสาวใหญ่ เพราะคิมหันต์เป็นไฮโซคนดัง เป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลาและน่าค้นหา มีเสน่ห์ทั้งกับเพศตรงข้ามและเพศเดียวกัน ซึ่งถือว่าเป็นผู้ชายอีกคนที่มองยังไงก็ไม่มีวันเบื่อ

ปดีย์นั่งอึ้งไปชั่วอึดใจ ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าปอดซ้ำ ๆ ไล่ความขุ่นมัวในอารมณ์ออกไปจากความรู้สึก ไม่ต้องเดาก็รู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องนั้น

เอริสคงพอใจกับแขกคนนี้มาก...และคงลืมไปว่าได้ทำให้คนที่อยู่ใกล้ ๆ ตัวทุกวี่ทุกวันอย่างเขารู้สึกแยขนาดไหน

ปดีย์หยิบโทรศัพทท์ในกระเป๋าทางเกงของตัวเองออกมากดโทร.หาเพื่อนสนิท ด้วยกำลังรู้สึกที่ตัวเองเซ็งเกินกว่าที่จะทำงานอะไรรู้เรื่องอีกแล้ว

“ว่าไงครับคุณปดีย์ มีอะไรให้เพื่อนคนนี้รับใช้หรือไงครับ”

“มึงอยู่ไหน อยู่กรุงเทพฯหรือเปล่า”

“อยู่ เพิ่งกลับจากไซต์งานมาเมื่อวาน ได้หยุดยาวสามวันวะ”

“ไปกินกาแฟกันไหม บ่ายนี้กูว่าง”

ปดีย์ถามชลนที เพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่มหาวิทยาลัย เขาได้งานเป็นวิศวกรภาคสนามจึงต้องเที่ยวไปเที่ยวมา ระหว่างไซต์งานกับเฮดออฟฟิศในกรุงเทพฯ

“เฮ้ย! แล้วมึงไม่ต้องคอยพะเน้าพะนอเจ้านายสุดเฮี้ยบของมึงเหรวอะ”

“ไม่วะ กูว่าจะโดดช่วงบ่าย”

“แปลกวะ มึงนี่นะโดดงาน”

“เออ เจอกันที่ซิดลมณะ กูรอที่ร้านกาแฟร้านเดิม”

“ฉันต้องรอกฎนานหน่อยนะมึง ตอนนี่กูเพิ่งเอารถออกมาจากศูนย์ หาโน่นนี่ทำไปก่อนนะ”

“แล้วเจอกัน”

ฝ่ายบุคคลทำหน้าที่ประหลาดใจเมื่อเขาโทร.ไปบอกว่ามีธุระสำคัญ และขอให้ส่งใครสักคนมาสดแตนด์บายแทนที่เขาในช่วงบ่ายแน่ละว่ามันเป็นเรื่องแปลก สามปีมานี้ปัลลีย์แทบไม่เคยลากิจหรือลาป่วย เขาทำงานเหมือนมันคือลมหายใจของตัวเอง ทุ่มเททุกวินาทีเพื่องานและงาน

“เอมครับ ผมฝากคุณช่วยดูแลคุณเอริสกับแขกของเขาด้วยนะ บ่ายนี้ผมติดธุระนิดหน่อย และคงไม่เข้ามาแล้ว”

“ฉันไม่แน่ใจว่าเอริสจะโอเคหรือเปล่า แหม...ไม่มีใครรู้จักเขาเท่าคุณ”

เอม หนึ่งในผู้ช่วยผู้บริหารทำสีหน้าเหมือนไม่แน่ใจ ขณะพูดก็นึกถึงใบหน้าหล่อแต่ดูแล้วหวาด ๆ อย่างไม่รู้

“อย่าห่วงเลยเอม เอริสจะอุ่นว้ายกับธุระของตัวเองจนไม่รู้ว่าคุณหายไปด้วยซ้ำ คุณแค่คอยดูว่าเขาอยากได้อะไรเพิ่มหรือเปล่าอย่างกาแฟหรือเครื่องดื่ม”

ปัลลีย์เชื่อว่าเอริสคงยุ่งอยู่กับคิมหันต์จนมือเป็นระวิงและรู้ตัวอีกครั้งก็คือช่วงเวลาเลิกงานนั่นละ

เอมพยักหน้าและรับปากว่าจะดูแลให้ ดังนั้นปัลลีย์จึงรีบออกจากออฟฟิศด้วยความรวดเร็ว

โทรศัพท์ของปัลลีย์ดังหลังจากนั้นประมาณยี่สิบนาที

ชื่อเอริสที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้เขาชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวเข้าสู่ร้านหนังสือ แต่ปัลลีย์ก็ไม่ได้รับ แอมยังจัดการปิดเสียงและเก็บ

มันลงกระเป๋าก็ต่างหาก

เจ้าตัวยังคงเดินทางหนังสือที่ตัวเองสนใจ ระหว่างรอเพื่อนที่กำลังรุดติดแห้งก็อยู่ที่แยกเพชรบุรีมากกว่าครึ่งชั่วโมงมาถึง ซึ่งประมาณการเอาคร่าว ๆ ว่าคงไม่ต่ำกว่าสี่สิบนาที

ปัดย์ออกจากร้านหนังสือหลังจากนั้นชั่วโมงเศษและได้หนังสือประเภทจิตวิทยามาสองเล่ม เมื่อดูนาฬิกาที่เกือบจะบ่ายสาม

“ว่าไงมึง”

ชลนทีทักเพื่อนที่กำลังสนอกสนใจกับหนังสือตรงหน้า เลิกคิ้วน้อย ๆ อย่างล้อเลียนเพราะไม่คิดว่าคนที่บ้านงานอย่างปัดย์จะโดดงานแล้วชวนเขามานั่งเล่นแบบนี้

“ซ้าวะ”

“รดมันติด นี่กูโคตรรีบละ ว่าแต่มึงเหอะ อารมณ์ไหนวะ”

“ชวนเพื่อนกินกาแฟไม่ได้หรือไง”

“ได้อะได้ แต่แค่ว่ามันแปลก”

“เป็นไงบ้าง งานที่กระប់” ปัดย์เปลี่ยนเรื่อง แล้วชวนเพื่อนคุยแทน

“วุ่นวายเหมือนกัน แต่ดีหน่อย แม่มีคนมาช่วย ไม่งั้นให้กูดูคนเดียวทั้งโครงการ กูตายพอดี”

“ใช้มึงคุ้มเลยเนอะ บริษัทมึงเนี่ย” ปัดย์ยิ้มเย้ย ๆ แล้วส่งแก้วกาแฟที่ซื้อมาให้อีกฝ่าย

“ผู้บริษัทยักษ์ใหญ่ของมึงไม่ได้หรือมั้ง กูเห็นใช้มึงแม่คุ้มของโคตรคุ้ม ไร่เจ้านายขาโหดของมึงอะ เป็นกุนะเงินเดือนแค่นี้กูไม่เอาหรอก”

“เออ กูก็อยากหางานใหม่อยู่”

“มึงพูดจริงพูดเล่น”

ชลงนทีเลิกคิ้ว แล้วถามเพื่อนรักอย่างจริงจัง ปกติแล้วปดัลย์รักงานที่จะทำให้ตาย ไม่เคยบ่นว่าเหนื่อยหรือเบื่อเลยสักครั้ง ทั้ง ๆ ที่เขาอยู่ให้หางานใหม่ตั้งหลายครั้ง เพราะไม่ว่าจะชวนเพื่อนไปสังสรรค์ที่ไหน มันก็บอกว่าติดงานตลอด

“จริง มึงมีงานให้กูทำมั้ยละ”

“บริษัทกูรับอยู่ แต่ส่วนใหญ่ก็ออกภาคสนาม มึงจะทำไหม”

“กูจบมาก็ไม่ได้ทำงานภาคสนามเลยวะ แต่ก็น่าสนใจ”

เพราะถึงจะจบโยธามา แต่ปดัลย์ก็ไม่ได้ทำงานภาคสนามเท่าไร นอกจากบางที่ที่ต้องเดินทางไปดูงานตามโครงการสำคัญ ๆ ของเอริส ซึ่งส่วนใหญ่งานที่เขารับผิดชอบจะเป็นเรื่องการวางแผนธุรกิจที่เกี่ยวกับงานก่อสร้างเสียมากกว่า

“กูว่าถ้ามึงผ่านคุณเอริสได้ ไปไหนมึงก็รอด แต่มึงจะออกจริง ๆ ดี บริษัทกูเงินเดือนไม่เยอะเหมือนที่ที่มึงทำอยู่นะ”

“ถ้ากูอยากทำ เงินก็ไม่เกี่ยว”

“เดี๋ยวนะ มึงมีปัญหาอะไรเรื่องงานหรือเปล่า เล่าให้กูฟังก็ได้ นะ” ชลงนทีเห็นหน้าเพื่อนที่ดูไม่ค่อยสบายจึงอดไม่ได้ที่จะถาม ก็เพื่อนของเขาคนนี้ไม่ใช่คนที่อ่อนไหวกับอะไรง่าย ๆ แต่นี่มองดูแล้วมีท่าทางไม่สบายใจแปลก ๆ

“ก็แค่เบื่อความจำเจ ไม่มีอะไรหรอก ว่าแต่มึงเหอะ ไปอยู่ไซต์งานเป็นเดือน ๆ เมียไม่เครียดเหอะวะ”

“มันก็เครียดละ แต่ก็ต้องเข้าใจ มันเป็นงาน ว่าแต่มึงเหอะเมื่อไรจะมีแฟนวะ ทำแต่งงานไม่เหงาหรือไง”

“ก็มีคนที่กำลังดู ๆ อยู่”

“ใครวะ” คนเป็นเพื่อนทำหน้าที่หน้าอยากรู้ อยากเห็น ขยับตัวมา

ใกล้แล้วคาดคั้น

“เดี๋ยวแน่ใจแล้วจะพามาเปิดตัว ตอนนี้ก็แค่ลอง ๆ คุย ยังไม่รู้เลยว่าจะรอดหรือเปล่า”

ระหว่างที่คุยกับชนลนทีอย่างออกรส ไทรศัพท์ในกระเป๋าของเขาก็ยังสั้นอยู่ตลอดเวลา

ปดีย์ถอนใจ เมื่อหยิบออกมาดูก็พบสายที่ไม่ได้รับทั้งหมดสามสิบแปดสาย สิบแปดสายมาจากเอริส อีกสิบสายเป็นเบอร์โทร.ประจำออฟฟิศ และที่เหลือก็เป็นเบอร์ของเอม

“โหย มีใครตายรีเปล่ามึง ไทร.ถีนานี้”

แม้จะปิดเสียง แต่ไอ้อาการสั้นถี่ สั้นไม่หยุดก็ทำให้ผู้เป็นเพื่อนอดแหวะไม่ได้

“ที่ออฟฟิศ”

“เจ้านายมึงปวดขี้แล้วมั้ง ห่า! สงสัยทึชชู่หมดมั้งมึง”

“ปากมึงนี่นะ ให้มันน้อย ๆ หน่อย นันเขาเป็นเจ้านายกู ไว้หน้านิดนึง”

“ไอ้ปดีย์ กูเคยคิดเล่น ๆ นะว่าไอ้บอดมึงเนี่ยมันจ้องจะแตกมึงรีเปล่าวะ เห็นแม่ตูดมึงขนาดหนักเข้าเส้น เดี่ยวโทร.เรียก ๆ มันไม่เอาเวลาไปกกหญิงมึงหรือไงวะ”

“ฮึ น้อยไปสิ”

เอริสมีสาวเยอะแยะ หนุ่มก็ด้วย เยอะจนไอ้เพื่อนตรงหน้าต้องอิจฉาเลยละ

“มึงทะเลาะกับเจ้านายมาใช่ปะ”

“ไม่เชิงวะ”

“หน้ามึงแม่งฟอง เออเนอะ มึงก็ทนมันได้ เจ้านายเงิง่าพรรค์นั่น”

“ก็จริง...”

“ไอ้ปัดย์ กูรำคาญโทรศัพท์มึงวะ รับหน้อยมัย แม่งต้องมีใครตาย”

ปัดย์ได้ยินดังนั้นจึงตัดสินใจโทร.กลับมาเอม และได้ยินเสียงกระวนกระวายตอบกลับมา

“ขอบคุณสวรรค์” เอมพิมพ์และรีบพูด “ปัดย์ คุณอยู่ไหน”

“ทำธุระอยู่นิดหน้อย มีอะไรหะรอ”

“ถ้าเสร็จแล้วช่วยกลับมาที่ได๋ไหม”

“มีอะไรด่วนหะรอครับ” เขาถามอย่างงุนงง ที่จริงวันนี้งานด่วน ๆ ก็ไม่มี แกรมเอริสก็ยังคงมีแขก เฟลลอ ๆ ตอนนีเขอาจออกไปข้างนอกกับคิมหันต์แล้วก็ได้

“ยิ่งกว่าด่วน เอริสไววายใหญ่แล้ว เพราะเขาหาคุณไม่เจอ”

“แล้วคุณไม่ได้บอกหะรอว่าผมลาไปธุระ”

“บอกแล้ว แต่ไม่ว่าจะพูดหรือทำอะไร เอริสก็ตะคอกใส่ทุกคนไม่หยุด” เสียงของเอมเครียดมาก “กลับมาก่อนได๋ไหม ไม่มีใครรับมือกับเอริสไหวแล้ว”

ปัดย์รู้ว่าเวลาที่เอริสเกรี้ยวกราดและไม่พอใจเป็นยังไง ดังนั้นทุกคนที่อยู่ในออฟฟิศคงรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยืนอยู่ในนรก แล้วมีพญามัจจุราขอย่างเอริสที่คอยลงทัณฑ์อยู่แน่ ๆ

“ขอโทษทีนะเอม ผมจะโทร.หาเอริสเอง”

เมื่อวางสายปัดย์ก็ถอนหายใจ

“ไม้มึง งานเข้าหะรอ”

“...”

ปัดย์ไม่ตอบ แต่กลอกตาเป็นเชิงว่างานเข้ากูวะ

“ถ้าไม่มีมึง บริษัทนั้นแม่งจะเจ๊งหรือไง หุยยย เป็นกูนะ เงิน

เดือนหกหมื่นยังขอคิดดูก่อนเลยวะ มึงรับ ๆ ทีดี รำคาญ”

เอริสโทร.เข้ามาอีกแล้ว ครึ่งนี้ปดีย์ลั้งเลอยู่ชั่วครู่กว่าจะยอมรับสาย

“ปดีย์!” เสียงอีกฝ่ายห้วนและดังมาก ดังเสียจนปดีย์ต้องเบี่ยงโทรศัพท์ให้ห่างจากหูเล็กน้อย

“ครับบอส”

“นายหายหัวไปไหน จันหาจนทั่ว”

“ผมมีธุระด่วนนิดหน่อย” ปดีย์ทำเสียงเย็น เก็บความรู้สึกที่รบกวนจิตใจเอาไว้อย่างมิดชิด เพราะเพื่อนรักที่นั่งอยู่ตรงข้ามกำลังนั่งเท้าคางมองจับผิดอยู่

“โกหก” เอริสตักคอกันควัน “อยู่ไหน”

“แถว ๆ นี้ละครับ”

“แถวนั้นะแถวไหน เดี่ยวจะไปหา”

“คุณต้องการอะไรครับ” ปดีย์ใช้น้ำเสียงเนือย ๆ ถามขึ้น

“มีเรื่องด่วน” เอริสทำเสียงแข็ง ๆ ออกอาการอย่างคนที่โดนขัดใจ

“บอกผมมาได้เลยครับ เดี่ยวผมรีบจัดการให้” ปดีย์รีบบอกเร็ว ๆ เขาเคยชินกับการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าอยู่แล้ว

“จันอยากคุยต่อหน้ามากกว่า”

“ผมไม่สะดวก”

เพื่อนที่อยู่ตรงหน้ายิ้มแบบรู้ทัน แล้วทำหน้าล้อเลียนพร้อมพูดแบบไม่มีเสียงว่า ‘ดีมาก’

“คิมกลับไปแล้ว”

“ครับ” ปดีย์รับคำแบบส่ง ๆ

“นี่นายยังไม่ตอบจันเลยว่าอยู่ไหน”

เอริสเดาไม่ออกว่าป๊อว์กำลังรู้สึกอย่างไร หรือคิดอะไร ที่จริง เขาอยากให้อีกฝ่ายแสดงอาการหึงหวงถึงได้ยั่วอีกฝ่าย แต่ก็ไม่ได้คิดว่าป๊อว์จะได้ตีแผ่นหนีไปแบบนี้

“ตอนนี้ผมกำลังทำธุระอยู่ครับ”

“ฟัง ๆ ดูเหมือนมันไม่จริงสักเท่าไรเลยนะ” เขาทำเสียงไม่ไว้ใจ และรู้ทัน “ฉันทหาของบางอย่างไม่เจอ มาหาให้หน่อย”

“อะไรครับ”

“ไอติการ์ด แล้วยกโบซ์ซี่”

เอริสไม่ได้ต้องการมันจริงๆ หรือที่จริงแล้วมันยังอยู่ในกระเป๋าสตางค์ของตัวเองนั่นละ ไม่ได้จะใช้ แล้วยกไม่ได้หายด้วย มันก็แค่ข้ออ้าง

“คุณเอาออกจากกระเป๋าสตางค์หรือเปล่าครับ” ป๊อว์ร้องถามอย่างแปลกใจ ด้วยนิสัยของเอริสไม่ใช่พวกซี้หลังซี้ลืมเสียด้วย

“ไม่รู้สิ อย่าถามให้มากความได้ไหม แค่ม้าจัดการก็พอ”

เอริสตอบกลับมาแบบส่ง ๆ น้ำเสียงติดจะมีอารมณ์หงุดหงิดส่งผ่านกลับมาพร้อมคำพูด

ป๊อว์รู้ทันที่ว่าเอริสกำลังหาเรื่อง เจ้าตัวถึงกับส่ายหัว คิดไปว่ารอรับอารมณ์เอริสได้ยังไงอยู่ตั้งหลายปี เอาแต่ใจก็ทีหนึ่ง

“ต้องใช้วันนี้เลยหรือครับ”

“ใช่สิ ของแบบนี้มันต้องพกติดตัวตลอดเวลา ฉันท้อไอ้ตะออกมาจนทั่วแล้วก็ไม่เจอ”

“คุณลืมไว้ที่บ้านหรือเปล่า กลับไปดูก่อนดีกว่าครับ อาจจะอยู่ที่ตู้ข้างเตียงก็ได้” ป๊อว์ออกความเห็น

ตู้ข้างเตียงของเขามีของสำคัญ ๆ เก็บอยู่หลายอย่าง ตั้งแต่พาสปอร์ต โบซ์ซี่หรือแม้กระทั่งคอนดอมของสำคัญที่เอริสไม่เคย

ให้ห่างตัว...

ที่รู้เพราะเมื่อเปิดลิ้นชักเพื่อจะเอาพาสปอร์ตของอีกฝ่ายไป
ขอวีซ่าในการเดินทางเขาก็ได้เห็นมันอยู่บ่อย ๆ

“เอาเป็นว่านายต้องรีบมา ฉันรื้อของจนละเอียดละ”

สิ่งที่เอริสพูดทำให้ปัลลย์ทั้งแปลกใจและโมโห กำลังสงสัยอยู่
เชื่อว่าโต๊ะทำงานที่เอริสว่ามั้นและทะมาจากเช็ทซ์ที่ฟาดฟันกับ
คิมหันต์อย่างเมามัน หรือจากการที่รื้อข้าวของเพื่อหาของกันแน่ แต่
ไม่สำคัญหรอก บางทีมันอาจจะทั้งสองอย่างก็ได้

“พรุ่งนี้ผมจะไปจัดการให้ตั้งแต่เช้าครับ ผมแน่ใจว่าคงไม่มีใคร
กล้าเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับโต๊ะทำงานของคุณแน่ ๆ”

“โอเค! งั้นมาหาฉันที่บ้านนะ ฉันมีเรื่องอยากคุยด้วย”

“คงไม่ได้ครับบอส ผมติดธุระจริง ๆ ผมต้องวางสายแล้ว เจอ
กันพรุ่งนี้ครับ” ปัลลย์ตัดบทหัวน ๆ และวางสายโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่าย
จะโมโหโทโสขนาดไหน

“ปัลลย์ ปัลลย์!”

หมอนั่นวางสายใส่เขา

พระเจ้า...เป็นครั้งแรกที่ปัลลย์ปฏิเสธในสิ่งที่เขาต้องการ

เอริสมองสมาร์ตโฟนเหมือนอยากจะทำอะไรให้แปลกๆ

เมื่อก่อนเขาสงสัยมาตลอดว่าปัลลย์พูดคำว่า ‘ไม่’ เป็นหรือ
เปล่า เพราะทุกครั้งที่เขาต้องการอะไรปัลลย์จะพูดว่า ‘ครับ’ หรือ ‘ได้
แน่นอนครับ’ เสมอ

แต่วันนี้ผู้ช่วยกลับปฏิเสธความต้องการที่เหมือนบัญชาของ
เขา ทำให้รู้สึกอึดอัดแปลก ๆ

“นี่กูเริ่มคิดแล้วนะว่ามึงเป็นลูกน้องหรือเป็นเมียเจ้านายมึง
กันแน่”

Chapter 3

กัณยายน สองปีที่แล้ว

{ เอ รี่ ส }

“ป๊อถ์ ฉันไม่มีชุดใส่ไปงานเลี้ยง นายรีบมาเลย เดียวนี้ด้วย ฉันโคตรอยากจะทำต่าย รู้มัยแม่บ้านคนใหม่ที่นายหามาเสกชุดของฉันหายไปทั้งตู้ มันบ้ามากเลยนะ พรุ่งนี้นายให้แม่นี้ออกไปเลยนะ ฉันไม่ขอทนกับคนที่หาเรื่องวุ่นวายมาให้ฉัน นายเข้าใจไหม”

ผมโทรศัพท์และเปิดตู้เสื้อผ้าด้วยความหงุดหงิดไปด้วย

เป็นเพราะความฉลาดน้อยของแม่บ้านใหม่ที่ทำให้ชุดที่ผมต้องใส่ไปอยู่ที่ร้านซักรีดจนหมด สูททางการห้าหกชุดหายไปตั้งอ้อ ๆ แล้วมันแะถึงขนาดที่ผมจะต้องแก้ผ้าไปงานเลยมัยแบบนี้

บ้าฉิบ!

สิ่งเดียวที่ผมนึกถึงก็คือป๊อถ์

ตั้งแต่ป๊อถ์ปรากฏตัวทุกอย่างก็ดูเป็นเรื่องง่ายไปหมด แต่ที่วัน

นี่เกิดความผิดพลาดเล็กน้อยเพราะว่าหมอนั้นต้องไปประชุมกับ
คู่ค้าคนสำคัญที่บินตรงมาจากญี่ปุ่นแทนผม เป็นนัดที่ค่อนข้างด่วน
และผมก็ติดธุระที่สำคัญพอ ๆ กันอยู่แล้ว หมอนั้นเลยต้องไป

“ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะครับ”

“ก็แม่บ้านของนายเอาชุดส่งซักแห้งหมดใจ แล้วฉันจะไปเอา
ชุดที่ไหนใส่ไปงาน หา ปัตย์!” เสียงผมดังได้ระดับขึ้นเรื่อย ๆ พูดไป
พร้อมเดินปึงปึงแบบหงุดหงิดโมโห เปิดตู้ใ้้นตู้นี้ไปมา

“เดี๋ยวครับคุณเอริส อย่าเพิ่งโมโหนะครับ เดี่ยวผมจะไปปรับ
ชุดมาให้ คุณรอก่อนไม่เกินชั่วโมงผมจะรีบเอาชุดใส่ไปงานไปให้คุณ”

ปัตย์เสนอทางแก้ที่ทำให้ผมเบาใจขึ้นระดับหนึ่ง

“ทำยังไงก็ได้ แต่ให้เร็วเลยนะ”

ผ่านไปสี่สิบนาทีผมต้องเบิกตากว้างที่เห็นปัตย์เปิดประตูด้วย
คีย์การ์ดเข้ามา ด้วยร่างของผู้ช่วยฯ เปียกตั้งแต่หัวจดเท้า ผมก็ลู่ติด
กระหม่อม แวนตาสีดำกรอบใหญ่มีน้ำเกาะ เจ้าตัวถอดแวนออกมา
เช็ดลวก ๆ ก่อนใส่กลับเข้าไปอีกครั้ง

“ได้แล้วครับบอส ชุดของคุณ” ปัตย์ยื่นชุดให้ แต่เหมือนจะนึก
อะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงดึงกลับไปก่อน “เดี๋ยวบอส ผมไปหา
ผ้ามาเช็ดน้ำบนพลาสติกคลุมชุดก่อน”

เจ้าตัวกระวีกระวาดวิ่งไปที่ห้องน้ำ ได้ผ้าเช็ดตัวมาผืนหนึ่งก็
รีบเช็ดเร็ว ๆ ผมนั่งค้าง หมอนี่ดีหรือบ้าถึงได้วิ่งตัวเปียกเข้าบ้านมา
แบบนี้

“ตัวนายเปียก”

ผมพูดออกไปอย่างหงุดหงิด แต่ไม่ใช่เรื่องที่ชุดเปียกแต่เป็น
เพราะห่วงว่าอีกฝ่ายจะไม่สบายมากกว่า

“ลืมเลย ผมทำให้พรมคุณเปียก”

ปดีย์ถอยไปหลายก้าว มองร่องเท้าหนังที่เปียกโชกอย่าง
จนใจ มือหนึ่งก็ยื่นชุดให้ผมซึ่งรับไว้ทั้งที่ใบหน้าบึ้งตึง

“ผมกลัวไม่ทัน เลยนั่งวินฝ่าฝนมา แต่คุณไม่ต้องห่วงนะครับ
ชุดนี้ไม่เปียกแน่ๆ” ปดีย์ให้ความมั่นใจ

จากนั้นผมจึงคาดคั้นว่าหมอนี้มาได้ยังไง ก็ได้รับการบอกเล่า
คร่าว ๆ ว่า เมื่อวางสายจากผม ปดีย์ก็รีบเลี้ยวรถเพื่อตรงไปร้าน
ซักแห้ง แต่ความโชคร้ายก็บังเกิดเมื่อจู่ ๆ รถเจ้ากรรมคนเก่าก็ดันมา
เสียดกลางทางเสียอย่างนั้น เลยต้องอาศัยวินมอเตอร์ไซด์แถวนั้นมา
แทน

“นายนี้มันบ้าบิ่นได้ใจจริง ๆ แต่วันหลังไม่ต้องนะ ฝนตกหนัก
แบบนี้ถนนมันลื่น เกิดอุบัติเหตุขึ้นมาจะทำยังไง”

ผู้ช่วยของผมพยายามไม่ให้ชุดออกงานในอ้อมแขนเปียก แต่
ตัวเองกลับไม่มีส่วนไหนที่แห้งเลย แอมน้ำที่เกาะอยู่ตามร่างกาย
ของปดีย์ยังหยดตึง ๆ อีกฝ่ายเริ่มลั่นน้อย ๆ ผมวางชุดลงแล้วเดิน
เข้าไปในห้อง แล้วออกมาพร้อมกับเสื้อยัดสีดำกับผ้าเช็ดตัวอีกผืน

“ไปเปลี่ยนชุด”

ปดีย์ถอดแว่นออก ทำท่าทางลังเลที่จะรับเสื้อจากมือผมอยู่
อีตึกหนึ่ง หมอนี่เป็นพวกขี้เกรงใจแต่ด้วยคำสั่งผมเขาเลยไม่กล้า
ปฏิเสธ

“เร็วสิ ได้เปียกทั้งบ้านกันพอดี”

“ขอบคุณครับ บอสรีบแต่งตัวเถอะครับ เดียวไปงานไม่ทัน
แล้วนี่จะขับไปเองหรืออยากให้ผมขับให้”

“ฉันไปเองได้ นายรีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าไป เดียวไม่สบาย”

เมื่อไรกรอบแว่นห่วย ๆ ปดีย์ก็ช่างดูน่ามองอยู่เหมือนกัน ใน
ตอนนี้ปดีย์มีสภาพเหมือนหนูมน้อยที่เพิ่งขึ้นจากน้ำ ตัวเปียก เสื้อผ้า

แนบลู่กับเนื้อตัวที่โปร่งบาง ช่วงกระตุ้นอารมณ์ระคะในจิตฝ่ายต่ำ
ของผมดีแท้

ให้ตายสิ ผมทำงานกับหมอนี่มาเป็นปี ๆ ทำไมจะไม่สังเกต
ว่าที่จริงแล้วป๊อญก็จัดได้ว่าน่ารักมีเสน่ห์ ที่ผ่านมาก็ชอบนะเวลาที่
หมอนี่ยิ้ม โลกทั้งใบมันดูสว่างไสว โดยเฉพาะเวลาที่หมอนี่พูดด้วย
น้ำเสียงที่รื้นหู จนรู้สึกว่ป๊อญทำให้ชีวิตผมไม่เจียบเหงาจนเกินไป

“ผมเข้าไปส่งบอสนะครับ”

ป๊อญออกมาอีกครั้งเมื่อเปลี่ยนเสื้อเสร็จ หมอนั้นบอกด้วย
ความกระตือรือร้น

ผมมองอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกที่แปลกออกไป

ในยามที่เสื้อของผมอยู่บนตัวของป๊อญ รู้สึกว่เป็นภาพที่โคตร
เซ็กซี่ บวกกับเส้นผมที่หมาดขึ้นไม่เป็นทรงแต่น่าดู พานให้นึกอยาก
กटर่างโปร่งลงกับโซฟา แล้วทำให้อีกฝ่ายร้องครางเรียกชื่อผมขึ้นมา
ติดหมัด

ป๊อญจะเป็นคนแบบไหนเวลาที่มีเซ็กซี่

อ่อนโยน เซื่องช้า หรือดุตัน เร้าร้อน

ผมเดาเอาว่ป๊อญคงไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนเพราะอีกฝ่าย
ไม่เคยพูดถึง แต่ก็ไม่แน่ใจว่คนที่ดีแสนดีแบบนี้จะไม่มีเพื่อนร่วม
เตียง...

ผมดูไม่ออกว่ป๊อญมีความสัมพันธ์แบบไหนกันแน่ กับผู้หญิง
หรือกับผู้ชาย

แต่นั้นไม่สำคัญ...

สิ่งสำคัญอยู่ทีว่ป๊อญ คือคนที่ผมพอใจ

“จะเข้าไปให้หรือ”

“ครับบอสนะ รถมันติด บอสนอย่าขับเองเลย เดี่ยวจะหงุดหงิด

เปล่า ๆ”

“...” ผมพยักหน้า เป็นการยอมรับตามที่อีกฝ่ายเสนอ

“บอสหิวไหมครับ หาอะไรรองท้องก่อนไหม กินข้าวไม่ตรงเวลาโรคกระเพาะกำเริบอีกแย่เลยครับ”

“ไม่เป็นไรน่า ไปกินที่งานก็ได้ แล้วนายล่ะ หิวหรือเปล่า”

“ผมทานค่อนข้างดีกินะครับ ตอนนี้อยู่ยังหิววันอยู่...บอสครับ ขอโทษนะครับ”

ปดีย์เดินมาหา แล้วขยับปกคอเสื้อที่เบียดเล็กน้อยให้เข้าที่ ผมก้มลงโดยอัตโนมัติ ยอมให้คนที่ตัวเล็กกว่าจัดปกคอเสื้อแต่โดยดี สัมผัสเพียงปลายนิ้วตรงต้นคอโดยบังเอิญให้ความรู้สึกขนอึดอัดตรงหน้าขาอย่างไม่เหมาะสมไม่ควร

ไม่เคยมีใครทำให้ผมอย่างปดีย์มาก่อน แม้แต่แม่ของผมเอง ก็ยังไม่ใส่ใจรายละเอียดในชีวิตของผมขนาดนี้ ทุกคนที่ผมรู้จักมักพูดว่ารักและเป็นห่วงผม แต่ในส่วนของกรกระทำล้วงตรงกันข้าม มีเพียงความเฉยเมยและเย็นชา

ระยะเวลาสามปีทำให้ทั้งผมกับปดีย์ใกล้ชิดกัน อาจด้วยภาระหน้าที่การทำงาน แต่มากกว่านั้นคือความผูกพัน จากที่ผมเคยแยกแยะทุกอย่างได้อย่างชัดเจน ว่างงานกับเซ็กซ์ ตอนนี้อยู่ไม่แน่ใจแล้วว่าตัวเองจะทำแบบนั้นได้จริง ๆ หรือเปล่า

ภาพของปดีย์ตั้งแต่แรกเห็นจนถึงปัจจุบัน หวนกลับมาเป็นฉาก ๆ เตือนให้ผมเริ่มเข้าใจตัวเองได้ชัดแล้วว่าผมไม่อาจปล่อยปดีย์ไป แล้วผมก็ไม่ยอมให้ปดีย์เห็นใครหน้าไหนสำคัญไปกว่าผม